

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLMOUCI
Filozofická fakulta
Katedra asijských studií

Markéta Zavoralová

3. ročník

Obor: Korejščina pro hospodářskou praxi

**IMDŽINSKÁ VÁLKA A TEHDEJŠÍ VÁLEČNÉ
PREDISPOZICE KOREJE A JAPONSKA**

Bakalářská práce

Vedoucí práce: Martin Šturdík, M.A.
Olomouc 2022

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci zpracovala samostatně a uvedla veškeré použité
prameny a literaturu.

V Olomouci dne 27. 4. 2022

.....
podpis

Anotace

Tato práce se zabývá dvěma japonskými invazemi na Korejský poloostrov mezi lety 1592 a 1598, jež jsou známy jako imdžinská válka. Cílem práce je nejen představit čtenáři tuto méně známou válku, ale především porovnat bojové strategie a válečné technologie, kterými zúčastněné země v tomto období disponovaly.

Práce se věnuje jak korejské, tak japonské a čínské straně konfliktu.

Klíčová slova

Čosôn, Korea, Japonsko, Tojotomi Hidejoši, Čína, Wanli, dynastie Ming, Imdžinská válka, Bunroku no eki, Keičó no eki

Annotation

This work deals with two Japanese invasions of the Korean Peninsula between 1592 and 1598, which are known as the Imjin War. The aim of the thesis is not only to introduce the reader to this less known war but above all to compare the combat strategies and war technologies that the participating countries had at this time.

The thesis deals with the Korean, Japanese, and Chinese sides of the conflict.

Keywords

Joseon, Korea, Japan, Toyotomi Hideyoshi, China, Wanli, Ming dynasty, Imjin War, Bunroku no Eki, Bunroku Keichō no Eki

Poděkování

Ráda bych poděkovala vedoucímu této práce, Mgr. Martinovi Šturdíkovi za ochotu a trpělivost při mé tvorbě této práce.

Obsah

Seznam obrázků	2
Ediční poznámka	0
Úvod	7
1. Předválečný stav	8
1.1. Japonsko.....	8
1.2. Korea.....	11
1.3. Čína	15
2. Důvody pro válku.....	17
3. Přípravy na válku	19
3.1. Diplomatická jednání	19
3.2. vojenské přípravy	20
4. Vojenství	21
4.1. Pěšáci	21
4.1.1. Japonsko.....	21
4.1.2. Korea.....	21
4.2. Loďstvo.....	23
4.2.1. Japonsko.....	23
4.2.2. Korea.....	24
4.3. Brnění a oděv	26
4.3.1. Japonsko.....	26
4.3.2. Korea.....	28
4.4. Bodné a sečné zbraně.....	29
4.4.1. Japonsko.....	29
4.4.2. Korea.....	30
4.5. Palné zbraně	31
4.5.1. Japonsko.....	31
4.5.2. Korea.....	32
4.6. Výcvik a strategie.....	34
4.6.1. Japonsko.....	34
4.6.2. Korea.....	36
4.7. Čína	39
5. Průběh války	41

5.1. První invaze.....	41
5.2. Období reorganizace	46
5.3. Druhá invaze	48
6. Důsledky	50
7. Závěr	53
8. Přílohy.....	54
Seznam literatury a pramenů.....	57

Seznam obrázků

- č. 1. Mapa první invaze – rok 1592. Hawley, Samuel Jay. The Imjin War: Japan's sixteenth-century invasion of Korea and attempt to conquer China. Second edition. Conquistador Press, 2014.
- č. 2. Mapa druhé invaze – rok 1597. Hawley, Samuel Jay. The Imjin War: Japan's sixteenth-century invasion of Korea and attempt to conquer China. Second edition. Conquistador Press, 2014.
- č. 3. Kôbuksôn. Kim, Jeong-jin, Lam, Gyeong-wan. Geobokseon – sinhwaeso yeoksaro. South Korea: Rendeomhauseukoria, 2005.

Ediční poznámka

K přepisu korejských, japonských a čínských slov je ve všech jazycích použita česká transkripce. U korejštiny – česká vědecká transkripce, u japonštiny – Čekošiki rómadží, u čínštiny – Standardní česká transkripce čínštiny.

Pořadí jmen je uvedeno podle pořadí původních jazyků. Na prvním místě stojí jméno rodinné a za ním stojí jméno osobní. Překlady z cizojazyčných textů jsou v bakalářské práci do češtiny přeloženy autorem práce.

Všechny tyto země v období války používaly lunární kalendář. Letopočty a data jsou však čerpána ze zdrojů, které již tento údaj převedly tak, aby odpovídal gregoriánskému kalendáři, podle něhož se nyní řídíme.

Úvod

Tato práce se bude zabývat průběhem imdžinské války a událostem, jež k ní vedly, a především porovnávat válečné predispozice hlavních zúčastněných zemí — Japonska a Koreje.

Jako imdžinská válka se označuje období mezi lety 1592 a 1598, kdy Japonsko podniklo dvě válečné invaze na Korejský poloostrov. Tato válka nese přívlastek *imdžinská*, neboť tento konflikt započal v roce imdžin (dvacátý devátý rok šedesátkového cyklu čínského kalendářního systému).

V mnoha zdrojích se k této válce referuje jako k válce zapomenuté nebo válce východoasijské. I když není tento konflikt velmi známý, byl to jeden z největších válečných konfliktů, které se v Asii odehrály (Hawley, 2014, s. xii).

Imdžinské invaze zprvu nebyly cíleny proti Koreji, nýbrž proti (v té době mingské¹) Číně. Silné sjednocené Japonsko pod nadvládou Tojotomi Hidejošioho požádalo stát Čosön, který se nacházel na korejském poloostrově, o spolupráci při invazi do Číny. Při diplomatických jednáních však došlo k mnoha nedorozuměním, a tak se korejský stát na stranu Japonska nepostavil.

Po neúspěchu těchto jednání proběhly dvě japonské invaze na Korejský poloostrov, mezi nimiž probíhalo také čtyřleté období reorganizace armád. První invaze započala, pro Japonce, úspěšně. Vyloďení proběhlo v přístavu Pusan, který leží blízko japonského ostrova Cušima. Japonská ofenzíva pak pokračovala na sever do hlavního města, odkud však byla později vytlačena čínskými vojsky. Poté se japonské jednotky stáhly zpět na jih, kde vybudovali sedmnáct pevností, ve kterých se zdržovali. Následovaly námořní bitvy, ve kterých bylo špatně organizované japonské loďstvo rozdraceno korejským námořnictvem vedeném legendárním admirálem I Sun-sinem.

Nedlouho poté probíhala mírová jednání mezi Čínou a Japonskem, do kterých Korea přizvána nebyla. Bohužel tato jednání skončila neshodami, kvůli nereálným požadavkům obou stran.

Druhá invaze proběhla roku 1597. Korejská armáda byla tentokrát lépe připravená, zatímco japonské vojsko čelilo mnoha problémům, především se zásobováním. V roce

¹ Dynastie Ming 1368–1644 (Fairbank, John King. 1998. Dějiny Číny. Praha: Lidové noviny.)

1598 Hidejoši zemřel, což urychlilo nová mírová jednání a ústup japonských vojsk z Koreje.

1. Předválečný stav

1.1. Japonsko

Ve vývoji Japonska jsou pro tento konflikt důležité dvě události, a to dovezení *arkebuzy*² a sjednocení centrálního Japonska.

V roce 1543 připlula na pobřeží Tanegašimy (ostrov jižně od Kjúšú) loď s čínskými piráty. Na této lodi cestovali také obchodující Portugalci, kteří místním *daimjó*³ prodali dva kusy této palné zbraně. Japonci byli arkebuzou natolik fascinovaní, že se rozhodli tuto zbraň sami vyrábět. Do té doby skupovali Japonci palné zbraně z Číny. Při prvních pokusech však narazili na problém. Pušku byli sice schopni replikovat, avšak nevěděli, jak uzavřít hlaveň na konci ramene zbraně, a tak jejich kopie nestřílela (Hawley, 2014. s. 3). O rok později připlula do Japonska další cizí loď, kde byl mimo jiné také schopný kovář, který Japoncům pomohl vyřešit problém s výrobou (Hawley, 2014. s. 5). Od té doby začala být tato palná zbraň masově vyráběna nejen na Tanegašimě, ale také na Kjúšú, odkud se výroba rozšířila na Honšú. Po celém Japonsku se začala *tanegašima*⁴ hojně šířit, přičemž se otevíralo mnoho škol, ve kterých se arkebuzu učili vyrábět, a obchodů s touto zbraní (Hawley, 2014. s. 6).

Důvod, proč se arkebuza rozšířila, i když se v Japonsku nacházelo mnoho čínských palných zbraní, byl prostý. Čínské zbraně byly příliš těžké, neforemné a trvalo dlouho je nabít. Proto byl do té doby v Japonsku používán především složený luk. Výroba šípů pro tyto luky byla složitá, protože byly pečlivě ručně vyřezávané. Na druhou stranu, náboje do arkebuzy byly levné a snadno tvořitelné olovené kuličky a palná zbraň měla také větší dosah. Zatímco nejtěžší japonský luk dokázal vystřelit maximálně 380 metrů, arkebuzou se dalo střílet nepřítele až na půl kilometru. Nejlepší japonští lučištníci podstupovali dlouhý výcvik, aby se naučili luk správně a dobře používat, zatímco s arkebuzou bylo

² viz 7.5.1.

³ Vůdce rodinného klanu, jehož členové stáli v hierarchii provincie nad ostatními pánovými vazaly. ("Daimyo: Meaning & Definition for UK English." Lexico Dictionaries | English. Lexico Dictionaries. Accessed March 26, 2022. <https://www.lexico.com/definition/daimyo>.)

⁴ Technologie k výrobě arkebuzy

jednoduché operovat a střílet. Posledním důvodem, proč měla arkebuza nad složeným lukem navrch byl fakt, že proti železu a brnění byly šípy skoro nepoužitelné (Hawley, 2014, s. 7).

Druhým velmi důležitým milníkem byla japonská občanská válka, jež vedla k japonskému sjednocení.

V polovině 16. století probíhaly mezi daimjó boje o moc. V této době se sice již na souostroví objevovala arkebuza, většina daimjó však byla skeptická ohledně přijetí této palné zbraně do výstroje svých armád.

V tomto období vládl v provincii Owari⁵ klan Oda. Hlava tohoto klanu, Oda Nobuhide, zemřel v roce 1551, po čemž se jeho rodina začala rozpadat. Počátek rozpadu způsobil hlavně fakt, že klan Oda byl malý a ze všech stran obklopen dalšími klany.

I když nejstarší syn zemřelého, Oda Nobunaga, nebyl příliš populární, byl zvolen otcovým nástupcem. To se mnoho členům rodiny Oda nelíbilo a došlo k mnoho bojům o moc. Oda Nobukata, bratranec Nobunagy, měl pod kontrolou severní část provincie Owari, ale chtěl získat větší území. V roce 1558 proto došlo k ozbrojenému konfliktu mezi ním a Nobunagou. Oda Nobunaga v této době ještě nebyl zkušeným velitelem, ale získal výhodu (nejen nad Nobukatou, ale i ostatními klany) díky financování nákupu arkebuz (Turnbull, 1998, s. 215).

Velmi brzy se z Nobunagy stal velký inovátor armády. Využíval především své *ašigaru* (pěšáci), kteří byli obyčejní lidé, ovšem s kvalitním výcvikem a množstvím palných zbraní. Díky jeho loajální armádě měl Nobunaga do roku 1560 pod kontrolou celé Owari a byl známý jako excelentní taktik (Age of Samurai: Battle for Japan [dokument]. Režie: Stephen Scott. USA, Kanada: Cream Productions, Blue Ant Media, 2021.).

V roce 1560 se Nobunaga poprvé utkal se svou největší hrozbou z východu – Imagawou Jošimotou. Tato bitva je známá jako Bitva u hory Okehazama⁶. Jošimoto byl rychle poražen Nobunagovou armádou, která zaútočila ze zálohy.

Na straně Jošimota byl v této době samuraj Tokugawa Iejasu, který s Odou Nobunagou vytvořil alianci. Kromě něj byl v Nobunagově armádě také zmiňovaný Tojotomi Hidejoši, obyčejný *ašigaru*, který se vypracoval na post samuraje a výborného stratéga. Tito tři muži

⁵ dnešní severozápadní část prefektury Aiči na ostrově Honšú

⁶ Okehazama-no-tatakai

jsou pak nejdůležitější osobnosti japonské éry Sengoku (éra válčících států) (Turnbull, 1998, s. 215).

Do roku 1568 už měl Nobunaga nadvládu nad většinou centrálního Japonska, včetně hlavního města Kjóta. To vše navzdory velkému odporu obyvatel. Tento odpor vznikl především kvůli Nobunagově tvrdosti a silnému potlačování buddhismu, při kterém došlo například k masakru na hoře Hiei. Tento masakr pohnul i s několika Nobunagovými muži, hlavně pak s Akečim Micuhidem (Turnbull, 2006, s. 69).

Akeči Micuhide byl bývalý *rónin*⁷ a za krátkou dobu se vypracoval v jednoho z nejlepších Nobunagových velitelů. Nobunaga se k němu však nechoval dobře a nepřímou smrtí i za smrt Micuhideho matky (Hall, Whitney, Duus, Yamamura, 1988, s. 312).

Po porážce rebelů z hor Iga se Nobunaga rozhodl pro útok na západní klan Mori. Proti tomuto klanu vyslal Hidejošiho, který bohužel neměl dostatek mužů, aby bitvu vyhrál. Poslal proto dopis s žádostí o posily a mělo se mu dostat pomoci ze strany Micuhideho. Ten se na poslední chvíli rozhodl změnit směr a, s plánem zavraždit Nobunagu, zaútočit se svými muži na kjótský chrám Honnó. Nobunaga ke své smůle neměl, jak se z chrámu dostat, a tak po dlouhém boji spáchal *seppuku*⁸. Micuhide se poté přesunul do paláce Azuči, kde zabil Nobunagova nejstaršího syna (Age of Samurai: Battle for Japan [dokument]. Režie: Stephen Scott. USA, Kanada: Cream Productions, Blue Ant Media, 2021.).

Hidejoši, který čekal na posily, se dočkal pouze dopisu o této nemilé situaci a rozhodl se pomstít svého pána. Setkal se s Micuhidem v bitvě u Jamazaki, kde měl Micuhide svůj strategicky postavený hrad (z jedné strany byl obklopen horou Tennózan, z druhé řekou). Micuhide se však dopustil strategické chyby, tedy neumístil žádné vojáky na horu, kterou velmi rychle obsadil Hidejoši. Pouhých 11 dní po vraždě Nobunagy je tak Micuhide zabit a z Hidejošiho se stává nejmocnější daimjó v zemi (Hawley, 2014, s. 16).

Po smrti Nobunagy probíhaly spory o následnictví. Hidejoši podporoval Nobunagova vnuka, Odu Hidenoba, zatímco Nobunagův bývalý generál, Šibata Kacue, podporoval Nobunagova syna, Odu Nobutaku. Nobutaka se, v alianci s Šibatou, pustil do boje s Hidejošim, avšak prohrál. Po dobytí provincie Gifu (80. léta 16. století) padá Nobunagovo následnictví na Hidejošiho a do Gifu je odsunut Nobunagův vnuk. Mimo

⁷ samuraj, který ztratil svého pána

⁸ japonská rituální sebevražda

jiné si Hidejoši vybral jednu z Šibatových dcer, Čaču, jako svou hlavní konkubínu, se kterou později zplodí svého dědice, Hidejoriho.

Poslední překážkou byl pro Hidejošiho poslední žijící syn Nobunagy, který se spojil s Tokugawou Iejasu. Po neúspěšném konfliktu se Hidejoši jal diplomaticky získávat daimjó a území na svou stranu, čímž podryval sílu Ody Nobua a jeho spojenectví. Přitom dostal od císařského dvora mnohá vyznamenání (mezi nimi i *naidaidžin* = ministr vnitra) a podporoval buddhismus (Age of Samurai: Battle for Japan [dokument]. Režie: Stephen Scott. USA, Kanada: Cream Productions, Blue Ant Media, 2021.).

V roce 1585 pokračoval expanzí na Šikoku a byl adoptován vznešeným klanem Fudžiwara. Hidejoši se narodil v chudé rodině a většinu svého života neměl žádné rodové jméno. Po adopci přijal rodové jméno Fudžiwara a poté, co se z něj stal *kampaku* (říšský regent) obdržel i vlastní rodové jméno Tojotomi (v kandži = Štědrý ministr). Zanedlouho započaly jeho celojaponské průzkumné práce, kdy se zkoumala dobytá území a po porážce klanu Šimazu byl poslední etapou japonského sjednocení sever (Turnbull, 1998, s. 241).

„V srpnu 1588 vydal rozkaz k něčemu, co bylo známo jako velký hon na meče. Hidejoši slíbil, že nashromážděné zbraně budou použity při stavbě sochy velkého Buddha. Tento všejaponský příkaz byl vydán z obav před sílícím vlivem sekty Ikki a týkal se všech pánů provincií.“ (Turnbull, 2006, s. 82) Ke stavbě velkého Buddha nikdy nedošlo.

Roku 1590 se Hidejošimu po tříměsíčním obléhání klanu Hódžó podařilo získat Odawaru a v lednu 1591 bylo Japonsko konečně sjednoceno pod Hidejošiho vládou. Šogún se z něj však nikdy nestal (Age of Samurai: Battle for Japan [dokument]. Režie: Stephen Scott. USA, Kanada: Cream Productions, Blue Ant Media, 2021.).

1.2. Korea

Pro rozvoj Koreje před imdžinskou válkou bylo důležitých několik momentů. Nejprve nadvláda mongolské dynastie, která vedla k vytvoření dynastie a státu Čosön. Způsob, jakým Čosön stát vznikl, vedl k zásadní změně v armádě. Tato změna pak ovlivnila stav, v jakém bylo vojsko na počátku imdžinské války.⁹ Dalším milníkem

⁹ viz kapitola 7

korejské historie byly nájezdy severských Džurčenů a japonských pirátů wakó, jež sužovaly a částečně oslabovaly nejen Koreu, ale také čínský stát.

Ve 13. století byl korejský poloostrov podroben mongolskou armádou a do roku 1388 spadal pod mongolskou nadvládu dynastie Jüan.

Toto období bylo pro Koreu bolestivé, neboť země nebyla v nejlepším stavu a vláda byla především mongolská. Korejští princové museli být vychováváni na mongolském dvoře (dnešní Peking) a brát si mongolské princezny, jejichž příbuzenstvo (tzv. *daraguči*) bylo dosazováno do všech důležitých rolí. Docházelo k rozebírání půdy, vykořisťování otroků a odvodu mladých svobodných dívek, které si mongolové brali nebo z nich dělali sexuální otrokyně. Mongolská dynastie Jüan navíc Koreu vyčerpávala svými pokusy o invazi na japonské ostrovy (Seth, 2011, s. 113).

Mongolové neměli velké zkušenosti s mořeplavectvím, avšak dobytí korejského státu Korjō, jim dodalo strategickou pozici, potřebné zdroje i zkušené bojovníky. Korejci byli nuceni stavět lodě, shánět zásoby a bojovat za mongolský stát. Nakonec se mongolským vůdcům podařilo zorganizovat dvě výpravy s cílem dobýt Japonsko. Obě výpravy byly nakonec neúspěšné, neboť v obou případech smetl korejsko-mongolské loďstvo tajfun (kamikaze).

Mongolská vláda však Koreji přinesla i mnoho pozitivních aspektů. Například byly v zemi podporovány buddhistické kláštery. Díky velikosti mongolské říše měli Korejci možnost rozsáhlého obchodu a přístup k obchodním cestám až do Evropy. Kromě toho byla v zemi také svoboda náboženství, vysoká podpora vzdělání a probíhaly různé kulturní výměny, stavěly se cesty, na Čedžu probíhal chov koní, který pokračuje dodnes a bylo omezeno mučení a hrdelní tresty (Seth, 2011, s. 113).

Od 40. let 14. století probíhaly ve státě Jüan vnitřní krize, mimo jiné nájezdy Rudých turbanů. Jako Povstání rudých turbanů se označuje povstalecké hnutí v Číně proti mongolské nadvládě, které skončilo rozpadem státu Jüan. Bojovníci Rudých turbanů prováděli nájezdy také do Koreje, odkud byli odrazeni armádou, které velel I Sông-gje. Po rozpadu státu Jüan se na území Číny vytvořil nový stát dynastie Ming.

V Koreji v této době probíhaly proti-mongolské reformy, které zahrnovaly například zrušení Sekretariátu pro výpravy na východ a pokusy o odstranění pro-mongolské frakce. Po uznání dynastie Ming v roce 1370 se pro-mongolská frakce znovu ozývá a probíhají vnitřní boje mezi touto a pro-mingskou frakcí. Po několika změnách panovníka na trůnu je vyslaná armáda pod velením I Sông-gjeho, která měla zaútočit na mingské vojsko na východních hranicích. Generál se ale rozhodl armádu obrátit zpět na

hlavní město, načež proběhl relativně nekrvavý převrat. Od roku 1388 byl pak na trůn dosazen loutkový král, který vládl až do roku 1392, ve kterém se I Sông-gje oficiálně posadil na trůn a založil novou dynastii I a stát Čosôn (Hawley, 2014, s. 59).

Stát Čosôn měl ze začátku mnoho organizačních problémů a starosti s nájezdy džurčenských kmenů a japonských pirátů. Nakonec skrze mnoho reforem nastolil rovnováhu a stát začal prosperovat. Nejvíce pak během období krále Sejonga, který vymyslel korejskou abecedu a hojně podporoval vzdělání a nové vynálezy.

Byly spáleny původní registry obyvatel, aby měl každý novou šanci na život, jaký si zaslouží, neokonfucianismus byl zaveden jakožto státní ideologie, od které se odvíjely státní zkoušky a výběr panovníků a ministrů. Probíhalo přerozdělení půdy, kdy se velké množství půdy zestátnilo, aby rolníci nemuseli platit daň soukromníkům i státu a snížil se tím počet zadlužených otroků¹⁰. V tomto období Korea přijala koncept malé Číny. Korejsky sodžunghwa, byla forma ideologie podle které „je Korea jakožto malá Čína nadřazena ostatním státům a kulturám. Tento koncept vychází ze sinocentrismu, podle kterého je Čína a její kultura středem světové civilizace.“ (Chan, 2018, s. 10)

Od roku 1575 probíhaly uvnitř Čosônu frakční boje, kterým předcházely čtyři literátské čistky¹¹. Tyto boje a neshody způsobily, že byl korejský stát před válkou podstatně oslaben.

Mezi léty 1494 a 1506 byl na trůnu korejského státu princ Jönsan. Jönsan nebyl dobrým vládcem, pouze konfiskoval půdu, prováděl neřesti v kláštorech, nechodil na královské lekce a chtěl vládnout sám, bez dohledu jangbanských úředníků. Za jeho vlády proběhly dokonce dvě literátské čistky, které vznikly tím, že se tvořilo více literátských skupin, které se chtěly navzájem odstranit. První čistka proběhla v roce 1498, jakožto spor o výklad análů a druhá roku 1504, kdy nechal princ Jönsan vyvraždit téměř celou opozici, aby tím pomstil vraždu své matky.

Princ byl poté odstraněn a v letech 1519 a 1545 proběhly další čistky soustředěné především na vliv, který měli na krále určití lidé a na spory o nástupnictví.

Korejský stát Čosôn byl těsně po svém vzniku sužován barbarskými kmeny ze severu, Džurčeny.

¹⁰ V Koreji nebyli otroci, jak si představujeme – jednalo se o nesvobodné obyvatelstvo, které sloužilo státu nebo soukromým osobám. Tyto osoby nemusely na povinnou vojenskou službu.

¹¹ „Řada politických čistek na konci 15. a 16. století, ve kterých Sarim (literární frakce) učenci utrpěli perzekuci z rukou svých politických soupeřů.“ (Pratt, Keith L.; Rutt, Richard; Hoare, James E. Korea, historický a kulturní slovník. Série Durham East Asia. Routledge, 1999.)

Džurčeni, je historické označení pro tunguzská etnika obývající severovýchodní Čínu. Tyto kmeny obývaly různá území vně i mimo Čosön, například klan Odoli sídlil blízko dnešního Höřjongu (nynější KLLDR) (Brzáková, 2004.).

Džurčeni začali působit problémy nejprve státu Korjō, kdy pořádali nájezdy na korejské vesnice, ve kterých kradli výrobky, jídlo a železo. V polovině 14. století se tyto nájezdy stupňovaly, ovšem ustaly v roce 1362, po porážce Mongola Nahačchu, který zmobilizoval džurčensko-mongolskou armádu.

V 80. letech 14. století se do severo-východního Korja přesídlil kmen Odoli, jejichž vůdce Mungke Tchemurū se spojil s klanem Urianchadaj¹², který zde sídlil dříve a obtěžovali místní korejské obyvatelstvo.

Již zmiňovaný I Sōng-gje byl vychováván na severu a v oblastech, ve kterých se nacházelo velké množství Džurčenů, Mongolů a dalších. Díky tomu se z něj stal znamenitý střelec, zkušený v jízdě na koni a věděl, jak s těmito kmeny jednat. Po založení nového státu se s otázkou barbarů vypořádal diplomaticky. Velké množství Džurčenů, kteří se rozhodli spolupracovat, povýšil do řad oficírů a přizval je na královský dvůr. Mnohým také daroval půdu a podporoval jejich svatby s korejskými ženami. Tímto dal barbarům něco, o co se mohli starat a zajistil tím jejich kultivaci a začlenění do tehdejší moderní společnosti. Mnoho kmenů začalo korejskému státu platit tribut a vznikly obchodní smlouvy.

V patnáctém století zvyšovala své počty džurčenských komanderií a chiliarchů také mingská Čína a pomalu je posouvala směrem k hranicím korejského státu. Tyto komanderie obou států začaly tvořit hraniční pásmo, díky kterým se země mohly bránit proti dalším nájezdům a útokům okolních zemí (Robinson, 1992, s. 98).

Posledním problémem, kterému Korea (ale i Čína) čelila, byly nájezdy japonských „*trpasličích*“¹³ pirátů wakó. Tito piráti byli sice původně především z Japonska, ale posádku tvořili také Korejci, Portugalci a později hlavně Číňané. Tito piráti operovali především od 13. do 17. století a plenili pobřeží východní Asie – od Koreje po Indonésii.

Největší základnou těchto pirátů byl japonský ostrov Cušima. Tento ostrov byl především hornatý a kamenitý, proto bylo pro obyčejné obyvatelstvo těžké se uživit.

¹² Přepis z ruské azbuky

¹³ První známý název Japonska je Wa (倭). Tento znak znamená submisivní, vzdálený nebo trpaslík. Japonci tento znak používali až do 8. století, pro Čínu a Koreu však zůstal stejný. (Carr, Michaele. 1992. „Wa 倭 Wa 和 Lexicography,“ International Journal of Lexicography 5.1: 1-30. Wikipedia site: cs2.wiki)

Místní bohatí feudální pánové si obyvatelstvo začalo najímat na nejen legitimní obchod, ale také špinavou práci. Na jejich vrcholu, ve 14. století, nejčastěji plundrovali průlivy mezi Japonskem a Koreou. V této době podnikali ročně alespoň čtyři nebo pět velkých výprav do Koreje, cílem útoků se pak stával hlavně ostrov Kanhwa na severu poloostrova.

Kromě plenění země a kradení látek, železa, zbraní, materiálů a jídla si wakó brali otroky, se kterými jejich daimjó nebo Portugalci obchodovali. Mnoho farmářů se raději stahovalo na neúrodná pole daleko od pobřeží, aby na tyto piráty nenarazilo. Wakó sice tvořili malé a dobře organizované vojenské jednotky, které i přes malou výzbroj, dokázaly porazit většinu čínských jednotek, často se však stalo, že byli přemoženi. Tito wakó pak byli exemplárně popraveni.

K finálnímu zapuzení wakó došlo až po japonském sjednocení, kdy měl Tojotomi Hidejoši dostatek sil na to, aby většinu z nich vymýtil. Než k tomu došlo, vypravil korejský stát několik flotil a lodí vybavených kanóny, aby se postavily pirátům. Korejské námořnictvo zaznamenalo několik výher, a dokonce útoků na ostrov Cušima, při kterých bylo popraveno nejméně 700 wakó. Ani to však nestačilo, a tak korejský stát zavedl hrdelní tresty za kolaboraci s těmito kriminálníky¹⁴.

Kromě zavedení trestů omezila tuto kriminální aktivitu také dohoda mezi Japonskem a Koreou, která rozvolňovala podmínky obchodu a od roku 1443 povolovala vstup 50 (později i více) japonských lodí ročně¹⁵.

1.3. Čína

Po rozpadu mongolské dynastie Jüan se v Číně dostává k moci dynastie Ming. Na jejím počátku se vladařem stává Chung-wu¹⁶, který za svůj život zažil hladomor, tudíž se mu během své vlády snažil vyhnout. Zavedl pouze nízké daně a snížil všechny palácové výdaje na minimum – většinu úřednické práce vykonával sám. Za jeho vlády si na sebe vojsko vydělávalo samo skrze zemědělství a byly posílány obří obchodní lodě na Javu, Sumatru, do Afriky, Vietnamu a mnoha dalších zemí (Hawley, 2014, s. 43).

¹⁴ Cartwright, Mark. "Wako." World History Encyclopedia. World History Encyclopedia, June 12, 2019. <https://www.worldhistory.org/Wako/>.

¹⁵ "Wakō." Encyclopædia Britannica. Encyclopædia Britannica, inc. Accessed March 26, 2022. <https://www.britannica.com/topic/wako>.

¹⁶ Čínsky pchin-jinem Hongwu

Bohužel, po něm nastoupila nová konfuciánská vláda, která provedla reformy, jako například rušení všech obchodních výprav, které se neshodovaly s jejich konfuciánskou představou, čímž podpořili výskyt pašeráků, kteří se začali připojovat k japonským pirátům wakó.

Problémům s pašeráky se Číně podařilo vyhnout v 60. letech 16. století, kdy došlo k rozvolnění opatření na zámořský obchod. V této době ale hrozil mingské Číně rozpad především kvůli vnitřním neshodám. Palácové výdaje čím dál víc stoupaly, lidé odmítali platit daně, probíhaly frakční boje a pracující dostávali nedostatečnou mzdu. Mimo jiné se k vládě dostávali nekompetentní panovníci, neboť byli vybíráni pouze na základě neokonfuciánských hodnot, a ne podle jejich schopnosti vládnout (Hawley, 2014. s. 39).

Mingská Čína byla sice rozsáhlá a spadalo pod ní množství vazalských států, tudíž se zdála skoro neporazitelná, avšak opak byl pravdou. V této době nebyla Čína schopná žádný ze svých států pořádně ohlídat a docházelo k rozkladu vojska.

Byly vedeny registry vojáků, ovšem většina z nich dezertovala nebo neplnila své povinnosti. Generálové a velitelé však panovníkovi zamlčovali reálné počty vojáků a do armády tak byli lidé přijímáni náhodně, jen aby se počty naplnily. Vojsko pak bojovalo v bitvách jen kvůli odměnám a pustošilo zemi. Na opravdové vítězství se již nehledělo, na většině bitevních polí, či v obyčejných vesnicích, stínali bojovníci hlavy nevinným lidem a rozkrádali majetek. K tomuto docházelo nejen proto, že do armády brali naprosto kohokoliv, ale hlavně proto, že posty vedoucích v armádě se dědily, aniž by dědicové museli projít jakýmkoliv výcvikem, tudíž pozbývali potřebné znalosti, schopnosti a zkušenosti.

Od 70. let 16. století čelila Čína mnoha problémům. Probíhaly například nájezdy mongolských kmenů ze severu, pirátů wakó a střety na barmské hranici. Na mandžuské hranici pak docházelo ke vzpourám armády. Za západě země docházelo k rebeliím minorit a hladomoru, který vypukl kvůli extrémnímu suchu. Země se pak dostala do ekonomické a nástupnické krize, kterou následovaly frakční boje (Hawley, 2014. s. 35).

Velké množství wakó, kteří na Čínu útočili, byli Číňané, kterým vadily státní neokonfuciánské reformy a daně v oblasti obchodu. S těmito akty počet pirátů rostl a často zatlačil neuspořádané a oslabené čínské vojsko, jež postrádalo strukturu. Čína tedy musela pirátské řádění zastavit jinak. Všechny zámořské obchodní plavby byly zakázány a každá neoficiální (nespadající pod čínskou válečnou flotilu) loď byla považovaná za pirátskou. Toto rozhodnutí bylo následováno několika námořními bitvami, kde byli piráti poraženi.

Podobně jako u nájezdů wakó na korejský stát se i v případě Číny nedalo dělat mnoho, dokud nedošlo ke sjednocení centrálního Japonska. Až poté se Japonská vláda rozhodla problém s piráty řešit¹⁷.

2. Důvody pro válku

Důvodů pro plánování japonské invaze do Číny je mnoho a nedá se přesně určit jediný, který by se dal označit jako ten hlavní.

Prvním a zřejmě nejčastěji zmiňovaným důvodem je Hidejošiho touha po moci a zanechání odkazu.

Dle Marry Elizabeth Berry, autorky životopisu Tojotomiho Hidejošiho bylo pro Hidejošiho hlavní, aby svou invazí přinutil celou Asii uctívat jeho jméno (Berry, 1982, s. 216). To dokazuje i fakt, že v roce 1590 vyslal do ostrovního království Rjúkjú poselství „které požadovalo uznání jeho svrchovanosti. V roce 1591 vyslal stejný dopis místokráli Indie. Později zasílá stejná psaní na Filipíny a v roce 1593 i vládcům Taiwanu.“ (Kubík, 2015, s. 14.)

Tyto myšlenky mohou pramenit také z přesvědčení Ody Nobunagy, pro kterého sjednocení Japonska představovalo pouze první část většího plánu (Hawley, 2014, s. 75). Mimo to neměl Hidejoši v době války žádného dědice. Nejdříve mu v roce 1591 zemřel dvouletý syn Curumaru a téhož roku zemřel i jeho mladší bratr Hidenaga. Hidejoši se tak mohl obávat, že jeho jméno zemře s ním, a proto se rozhodl podniknout větší expanzi. Není však jisté, jak moc je tento bod relevantní, neboť měl Hidejoši i adoptivního syna a během války se mu narodil vlastní.

Další široce rozšířenou teorií je, že tato válka byla pouze způsob, jakým zaměstnat jednotlivé daimjó, aby nedělali potíže v nově sjednoceném Japonsku. Po dokončení sjednocení japonských provincií již nebylo proti komu válčit, a tak bylo možné, že by se jednotliví daimjó mohli začít bouřit. Přislíbem nového území a bohatství by tak mohl jednotlivé vazaly dostatečně rozptýlit. Pokud by však chtěl Hidejoši pouze zaměstnat své daimjó, mohl spíše podniknout útok na řídce osídlené a málo chráněné Hokkaidó (Mason, Caiger, 2007, s. 181).

¹⁷ Cartwright, Mark. “Wako.” World History Encyclopedia. World History Encyclopedia, June 12, 2019. <https://www.worldhistory.org/Wako/>.

Útok na Čínu však také dával smysl. V tomto období byla sice Čína velmi rozsáhlá, ovšem kvůli svým vnitřním nepokojům¹⁸ byla velmi slabá a neschopná své přidružené země koordinovat. Mohla být tedy vnímána jako snadný terč (Hawley, 2014, s. 22).

Posledním důvodem je záměr zastavit rozšiřování křesťanství v Japonsku.

„Hidejoši následoval Nobunagu, pokud šlo o tolerování nového náboženství. V jeho okolí se vyskytovali lidé, kteří křesťanstvím opovrhovali, ovšem mnoho lidí i v jeho soukromí konvertovalo. Hidejoši v létě roku 1587 navštívil jezuitskou pevnost na severním Kjúšú, a to poté, co dobyl Sacumu a vrátil se zpět do Kjóta. V tu dobu měl ke křesťanství přátelský vztah. Na oplátku za rozmanité služby pozvali misionáři Hidejošiho na palubu malé portugalské válečné lodi. Nicméně jakmile Hidejoši dokončil svoji triumfální cestu domů, vydal edikt, kterým jezuity obžaloval z podpory pronásledování věřících buddhistů a šintoistů a z toho, že umožňovali portugalským obchodníkům prodávat Japonce do zámoří do otroctví. Dále Hidejoši nařídil, že všichni zahraniční kněží musí do 12 dnů opustit zemi.“ (Mason, Caiger, 2007, s. 182)

Hidejoši pak ve svém útoku na Koreu využil mnoho jednotek z Kjúšú, kde se shodou okolností nacházelo také silné knížectví, které podporovalo křesťanství. Podle disertační práce doktora S. D. Kima rozpoutal Hidejoši tuto válku, aby křesťanství vymýtil. Dle Hidejošiho předchozích strategií však bylo využití jednotek z Kjúšú logické, neboť byly nejbližší k cíli. Oslabení křesťanství tak bylo spíše možným vedlejším úspěchem, než důvodem k válce¹⁹.

¹⁸ viz kapitola 4.3. Čína

¹⁹ “Shogun-Ki: Interview with Samuel Hawley, Author of The Imjin War --Part One,” April 23, 2010. <http://www.theshogunhouse.com/2010/04/interview-with-samuel-hawley-author-of.html>.

3. Přípravy na válku

3.1. Diplomatická jednání

Na ostrově Cušima, jež leží na půl cesty mezi japonskými ostrovy a Korejským poloostrovem, vládl před válkou rod Só. Tento rod si zakládal na úzkých diplomatických vztazích s korejským státem Čosŏn, který zesílil především při společném boji proti pirátům wakó.

V roce 1588 vydal Hidejoši příkaz, aby Só Jošihide vyslal do korejského království poselství, ve kterém korejskému státu přikazuje uznat japonskou svrchovanost a nechat volný průchod japonské armádě při pokusu dobýt Čínu (Yun, 2013, s. 17).

Jošihide si byl vědom, že tato zpráva bude na korejské sousedy působit arogantně a utne tak všechny šance na další jednání. Poslal proto pouze žádost o vyslání diplomatické delegace, při příležitosti oslavy nového vládce Japonska. (Hawley, 2014, s. 78) „Po několika měsících čekání, kdy se královský dvůr rozhodoval, zda vůbec odpoví, nakonec odmítli (korejská vláda) vyslat delegaci s odůvodněním, že je to příliš dlouhá cesta.“ (Kubík, 2015, s. 17.)

V roce 1589 vyslal Hidejoši delegaci, která na Korejský poloostrov přivezla japonské meče, pušky, kopí a umění. Bylo to poprvé, co se Korejci dostali do kontaktu s novými zbraněmi. Do konce války jich pak stačili vyrobit 150 kusů. Mimo to přinesla tato delegace obavy z moci a síly, kterou Japonsko disponovalo, a tak se korejská vláda rozhodla vyslat do Japonska vlastní delegaci (Yun, 2013, s. 18).

„Zatímco si Hwang Jungil při výpravě do Kjóta všiml hrozby, kterou Hidejoši představuje, Hwangův oponent Kim Sŏngil si po celou dobu delegace pouze stěžoval na nedodržování protokolu a na barbarství Japonců, kteří podle něj nepředstavovali pro Čosŏn žádnou hrozbu.“ (Kubík, 2015, str. 21) Vzhledem k tomu, že Kim Sŏngil byl členem frakce, která měla větší podporu a náklonnost tehdejšího korejského krále Sŏndžoa, řídila se země jeho tvrzením a nepodnikla žádná protiválečná opatření. K tomuto došlo i kvůli diplomatickým stykům s rodem So, který Korejcům zatajil, že Hidejoši věří, že korejská delegace přijela, aby uznala svrchovanost Japonska a pomohla mu při invazi do Číny.

3.2. Vojenské přípravy

V létě roku 1591 započaly japonské přípravy na invazi. Velitelstvím pro ni se stal nově vybudovaný hrad v dnešním Karacu. (Hawley, 2014, s. 94) „Pro získání armády vytvořil Hidejoši systém, díky kterému mu musel každý vládce jedné z japonských provincií poslat určitý počet mužů, který závisel na velikosti a populaci provincie.“ (Kubík, 2015, s. 22)

Pro invazi pak bylo vyčleněno okolo 158 800 vojáků a zbytek byl ponechán pouze jako záloha a obrana hradu (Hawley, 2014, s. 99). „Hlavním velitelem invaze byl zvolen Koniši Jukinaga, druhým velitelem 1. kontingentu byl zvolen So Jošitoši, který při invazi dokonce dostal od Hidejošiho rozkazy, aby ostatním generálům poskytl tlumočnický z korejštiny, kterých měl ve svém království přes 60.“ (Kubík, 2015, s. 23)

Při přípravách na invazi pak Hidejoši nařídil klanu Šimazu z provincie Sacuma, aby vybavil 1500 mužů mušketami, 1500 luky a 300 kopími (Brown, 1948, s. 240). Před začátkem války Hidejoši odcestoval na Kjúšú odkud řídil přípravy na první útok armády. Bohužel ale nikdy osobně neřídil své vojenské jednotky v Koreji (Mason, Caiger, 2007, s. 180).

4. Vojenství

4.1. Pěšáci

4.1.1. Japonsko

Tato složka byla do 15. století pouze podřadnou složkou armády. Původně se jednalo pouze o uprchlíky, rolníky, zloděje a příležitostné vojáky. „Někteří daimjó tyto vojáky nabírali, dokud nepřevýšili počty jejich stálých vojáků z rodin, které jim sloužily po mnoho let.“ (Turnbull, 2006, s. 219)

Ašigaru (v překladu „lehké nohy“) se dělili do tří frakcí podle druhu zbraní, se kterými zacházeli. Tyto zbraně byly arkebuza, kopí a luk. Dále se pak dělili na pomocníky samurajů, vlajkonose, bubeníky atd. Pod nimi se nacházela skupina nosičů zavazadel a rolníků, jež byli do služby násilně naverbováni.

Při válce v Koreji byla polovina bojovníků v armádách daimjó obyčejní dělníci a jiní lidé, kteří ani nebojovali (Turnbull, 2006, s. 110).

„Celá výstroj ašigaru byla složena z hrudního brnění, které bylo z ocelových plátů, střelná zbraň tanegašima, krabice se střelným prachem, taškou přes rameno s kulkami, doutnákem, prachovnicí a dalšími pomůckami potřebnými k nabití a vystřelení ze zbraně.“ (Kubík, 2015, s. 25)

Tito pěšáci tvořili jádro japonských sil, což se v hornatém a zalesněném terénu Korejského poloostrova ukázalo jako velice vhodný základ vojska. Jízdních vojáků bylo do Koreji posláno pouze malé množství (Hradil, 2016, s. 22).

4.1.2. Korea

Čosônská armáda zahrnuje pěšáky, lukostřelce, mušketýry, dělostřelectvo, kavalérii a elitní vojáky, pengbäsu a kapsa. Pengbäsu jsou pěšáci se štíty a kapsa byl nejvyšší kalibr vojáků, kteří sloužili jako elitní pěšáci a kavalérie (nebo jízdní pěchota) (Turnbull, 2008 s. 20–21).

V této době však ani nebyl známý pravý počet vojáků a mnoho mužů se z armády vyplácelo. Mimo obyčejnou pěchotu tak byl velmi úspěšný odpor lidu spojený s útoky guerillových jednotek a válčících mnichů. Odbojáři zvaní ũibjông (spravedlivá armáda) prováděli partyzánské nájezdy a poskytovali podporu během bitev. Také disponovali různými zbraněmi pro boj na dálku i na blízko a někdy byli považováni za schopnější než

běžné jednotky Čosônu (Weapons and Warfare, 2019). Tito vojáci většinou odřezávali japonské komunikační a zásobovací linie.

V záznamech KLDR jsou často vyobrazeni jako masa opuštěných a naštvaných civilistů, kteří zachraňují jedince z vyšších tříd a členy monarchie, kteří selhali v ochraně země. V Korejské republice je tento přístup akceptován, ovšem vědci poukázali na to, že tyto skupiny byly místními aristokraty vedeny (Hwang, 2010, s. 84).

„Buddhističtí mniši zvaní sungbjông se také zapojili do boje proti Japoncům a na bitevním poli si vydobyli pověst zuřivosti a statečnosti.“ (Weapons and Warfare, 2019) Je však nutno si pamatovat, že tato skupina je popisována jako silná a efektivní v porovnání s neefektivní armádou Čosônu. Jejich síla navíc nevězela v loajalitě a oddanosti státu, nýbrž v soudržnosti a touze po svobodě víry.

Korejský stát se v této době již dlouho snažil prosadit neokonfucianismus jakožto státní ideologii, čímž zatlačoval buddhismus a s ním i tyto mnichy. „A tak prokázáním své věrnosti a hodnoty korejské vládě – tím, že prokázali zemi službu – mniši doufali, že získají zpět některé z věcí, které jim byly v průběhu let odebrány.“

Pro jednotlivce to znamenalo především právo být oficiálně vysvěcen a uznán za mnicha (“Shogun-Ki: Interview with Samuel Hawley, Author of The Imjin War --Part Two,” April 27, 2010. http://www.theshogunshouse.com/2010/04/interview-with-samuel-hawley-author-of_27.html).

Tato skupina operovala jako partyzáni a při tom využívala své přednosti a korejský hornatý terén. Narozdíl od korejské armády měla komunita mnichů existující organizační strukturu doplněnou vůdci, které mniši vysoce respektovali a byli odhodlaní je následovat. Jejich poslušnost a soudržnost byla náboženského původu, ale úspěšně se přenesla do vojenské sféry. „Když došlo na boj, byli proto připraveni fungovat jako skupina a poslouchat hlavního mnicha nebo opata sloužícího jako jejich velitele.“ (tamtéž)

4.2. Lodstvo

7.2.1. Japonsko

Korejská invaze ovlivnila japonský zájem o dělostřelectvo, neboť v prvotním období války byla japonským námořním jednotkám uštědřena potupná porážka, protože bylo korejské lodstvo vyzbrojeno děly (Brown, 1948, s. 243).

K námořní převaze Korejců přispělo hned několik faktorů, ale je zřejmé, že Japonci brzy rozpoznali důležitost lodí s větší palebnou silou. K nápravě situace se Hidejoši, bez úspěchu (Portugalci mu oznámili, že si nepřejí naštvat čínský stát²⁰), pokusil získat od Portugalců dva karaky a do druhého roku války byly alespoň větší japonské lodě vyzbrojeny děly. V roce 1597 provedli Korejci nájezd na flotilu ležící u Pusanu a podle dopisu, který napsal Hidejoši, neměli Japonci žádné potíže s odehnaním útočníků. Napsal, že bylo zajato přes 160 člunů a zabito „několik tisíc“ nepřátel. (tamtéž)

Ke konci invaze měly tyto lodě dostatečnou palebnou sílu, aby vybojovaly alespoň jedno důležité námořní vítězství (Brown, 1948, s. 243).

Každé plavidlo samozřejmě neslo velké množství mušket a Japonci pravděpodobně doufali, že jimi poškodí nepřátelskou flotilu dříve, než se pokusí se nalodit, ale ve většině raných střetnutí bylo mnoho japonských lodí potopeno dříve, než se korejské lodě dostaly do dosahu japonské ruční zbraně (Brown, 1948, s. 252).

Japonské válečné lodě byly rozděleny na 3 základní typy: největší *atakebune* a menší *sekibune* a *kohaja* (Hawley, 2014, s. 105).

Dle Japonců je *atakebune* podstatou taktiky a technologií v 16. století a přezdívaly jí hrad na moři. Vyznačuje se jedním stožárem a dřevěnou vyhlídkovou věží. Ve srovnání s *pchanoksônem* to byla, díky lehkému trupu, obratná loď a využívala se především v mělčinách a v oblastech s mnoha útesy, avšak nebyla příliš odolná a měla potíže s kroužením (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Comparison of Warships of Joseon and Japan. South Korea, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.). Největší *atakebune* měřily až 33 metrů, měly dvě patra a dokázaly uvést kolem 180 vojáků (Hawley, 2014, s. 105). Tato loď byla lehce postřehnutelná kvůli svému barevnému vzhledu a její tvar se lišil podle regionu. Vojáci mohli střílet z děl na přídi lodí, ve skutečném boji však preferovali ochromení nepřátel s pomocí arkebuz a následné nalodění a boj s meči.

²⁰ Brown, 1948, s. 252

Atakebune se vyráběla precizním ztenčením desek z cedrů a jedlí. Proto nebylo možné na tuto loď naložit objemné dělostřelectvo a byla snadno proražena při srážce s korejskou vojenskou lodí. Její ostrá spodní část umožňovala vysokou rychlost a plavbu na dlouhé vzdálenosti (tamtéž).

Středně velké lodě sekibune byla menší plavidla využívána spíše jako dopravní lodě. Jejich velikost se lišila, ale většina byla konstruována tak, aby mohla pojmout 40-50 vesel. (tamtéž) Většina těchto dopravních lodí pak měla pouze jeden stěžeň, mohla plout pouze za příznivého větru a mohla nést pouze dvě děla (Swope, 2005, s. 27). „Lodě třídy kohaja byly zmenšenou variantou sekibune, s podobnými technickými parametry, ale s menší nosností a kapacitou.“ (Kubík, 2015, s. 28)

7.2.2. Korea

„Korejské námořnictvo *sugun* oficiálně spadalo pod vedení velitele námořní posádky, kdy jednotlivé námořní základny měli na starosti provinční námořní velitelé *susajŏng*. Námořníci nebyli rekrutováni z lokalit, kde se námořní základny nacházely, ale z vnitrozemí. Díky tomu měli dost často téměř nulové zkušenosti s plavbou na moři a námořní činností vůbec.“ (Kubík, 2015, s. 41) Na druhou stranu bylo korejské námořnictvo zoceleno léty boje s japonskými piráty.

Korejská námořní flotila byla tvořena různými typy lodí, přičemž hlavní lodí byl *pchanoksôn*. „Tento typ lodě byl poprvé vytvořen v roce 1555 pro boj právě proti nájezdným pirátům.“ (tamtéž)

Pchanoksôn byl vyroben z tvrdého borovicového a dubového dřeva, díky čemuž je loď těžká a pevná. Toto loď sice dává nevýhodu v oblasti rychlosti, avšak unesla dostatek těžkých zbraní jako je *hwangdža* a různé druhy *čchongtongů* (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Comparison of Warships of Joseon and Japan. South Korea, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

„Jednalo se o dvoupodlažní plavidlo, s palubou a podpalubím. Podpalubí sloužilo pro neozbrojenou posádku, která ovládala loď. Paluba byla vyzbrojena několika druhy děl a ozbrojenou posádkou. Na palubě byl umístěn kapitánský můstek, který sloužil pro velitele lodě. Loď měla trup ve tvaru U a plochý kýl. Díky tomuto tvaru měla loď velice dobré manévrovací schopnosti. Existovalo několik různých velikostí tohoto plavidla, největší z

nich bylo v porovnání s japonskou lodí sekibune mnohonásobně větší a bylo schopné uvést posádku okolo 120–140 mužů.“ (Kubík, 2015, s. 42)

Dalším typem lodi, která byla využita v této válce byl *kôbuksôn*, zřejmě nejznámější korejská loď. „Tato loď byla vytvořena a modernizována admirálem I Sun-sinem podle o několik staletí dříve používaného modelu válečné lodě.“ (**tamtéž**) Kôbuksôn vzezřením připomínal želvu, proto se mu říká také želví loď (turtleship).

Tato loď měla vynikající palebnou sílu (po obou stranách byla děla ve tvaru dračí hlavy a „na přídi lodě byla umístěna hlava draka, ze které bylo možné vypouštět dým. Vypouštění dýmu mělo sloužit jako psychologická zbraň proti nepříteli, zároveň podle některých zdrojů byl dým při setkání s nepřátelskou lodí tvořen z jedovatých bylin a dalších sloučenin, proto mohl sloužit jako jednoduchá biologická zbraň. Tyto informace jsou ale dodnes sporné.²¹“) a pohyblivost (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel u Turtle Battleship (Geobukseon). ROK, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

Korejská válečná loď byla dvoustěžňová plachetnice, která měla 20 až 30 vesel a měřila přes 45 metrů na délku a asi 7.5 metrů na šířku. Byla vybavena bombami, ohnivými šípy a přibližně čtyřiceti děly. Loď byla také navržena tak, aby chránila posádku před palbou Japonců z mušket – paluby byly pokryty těžkými prkny a posádka byla zcela uzavřena v trupu lodi. Současně se vedou dohady, zda bylo plavidlo železné (Brown, 1948, s. 250).

Myšlenka, že želví loď byla pokryta železem, se objevila až na počátku 80. let 19. století. Rozšířila se částečně díky praporčíkovi amerického námořnictva G. C. Foulkovi, který byl v Koreji v letech 1884 až 1887 a sloužil jako velvyslanec Washingtonu v Sôulu. Foulk v roce 1884 hodně cestoval po celé zemi a ve svých zprávách se zmínil, že slyšel příběhy o Korejcích, kteří kdysi vlastnili obrněnou loď, a údajně viděl pozůstatky takové lodi v přístavu Käsong (“Shogun-Ki: Interview with Samuel Hawley, Author of The Imjin War --Part Two,” April 27, 2010. http://www.theshogunshouse.com/2010/04/interview-with-samuel-hawley-author-of_27.html).

I Sun-sin se však o tomto ve svém popisu lodi nezmiňuje, a to ani jeho synovec, který napsal Iho životopis. Nezmiňují se o tom ani Letopisy krále Sonja, které obsahují další popis lodi. Tyto popisy zmiňují jen železné hroty, ale ne železné pokovení. Toto pokovování by bylo zbytečné plýtvání kovem, vzhledem k tomu, že tyto lodě byly již tak

²¹ Kubík, 2015, s. 42

těžce postavené (tamtéž). Paluby byly pokryty železnými hroty, aby bylo pro Japonce náročné se nalodit (Brown, 1948, s. 250).

Existuje také záznam, ve kterém Korejci hromadili slámu na střechy těchto lodí, aby skryli hroty. Korejci pak slámu polili mořskou vodou, což uhasilo ohnivé šípy vystřelené z japonských lodí (“Shogun-Ki: Interview with Samuel Hawley, Author of The Imjin War --Part Two,” April 27, 2010. http://www.theshogunshouse.com/2010/04/interview-with-samuel-hawley-author-of_27.html).

Existovalo více typů této lodi – džwasujông a *tongdžejông*. Tyto dva kôbuksôny mají podobnou strukturu jako pchanoksôn, přičemž tongdžejông pojme více vojáků než džwasujông.

Tongdžejông měl asi 10 vesel na každé straně a 62 děr pro děla. Mezitím Džwasujông měl jen 8 vesel (na každé straně) a 38 děr pro děla (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel u Turtle Battleship (Geobukseon). ROK, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

4.3. Brnění a oděv

4.3.1. Japonsko

Samurajové nosili krunýř čili *dó*, což byl jejich základ pro ochrannou výstroj. Dříve se používalo *joroi*, které se postupem času nahrazovalo jednodušším *dó-maru*. To bylo „více obtočené kolem těla s menšími ramenními chrániči a lépe se hodilo pro pěší boj nebo manipulaci se sečnými zbraněmi.” (Turnbull, 2006, s. 139)

Brnění ze 16. století je známé jako *toseigusoku* (moderní brnění). Toto brnění bylo charakteristické přidáním brnění na obličej, chrániči boků a použitím *sašimono* (prapor nebo znak). Pod tímto brněním nosil samuraj spodní prádlo, které bylo v zimě doplněno látkami (tamtéž).

Mimo to existovalo také neobvyklé brnění, které bylo pokryto hnědou kůží, která „skrývala vázání a je o ní zmínka ve zprávě o incidentu během japonské invaze, když byli dva poslové vysláni z jedné japonské jednotky ke druhé. Tito muži byli překvapeni, když se vydali na cestu a náhle ne ně mířilo asi 500 pušek, protože si je spojenecký velitel spletl s korejskými jezdci.“ (tamtéž)

Významná část zbroje byla *kote* chránící ruku až k zápěstí (Křížek, Čech, 1997, s. 109). Ke *kote* byly připojeny kryty z kovových plátek na ochranu hřbetu ruky (Turnbull, 2006, s. 142).

Na konci 16. století byly všeobecně střízlivé a prakticky obrněné uniformy s robustními přilbami, které byly vyzdobeny peřím, buvolími rohy, ... (Turnbull, 2006, s. 120).

Nejdůležitější součástí brnění byl krunýř *dó*, jehož konstrukce se často velmi lišily. Vyskytovaly se dva časté styly, *nuinobe-dó* a *mogami-dó*. „Nuinobe-dó byl sestrojen ze dvou kusů a byl vyroben z drobných lamel, vysekávaných nahoře do půlkruhových zubů. Výzdobu těchto kyrysů tvoří specifický styl šněrování.“ (Křížek, Čech, 1997, s. 177) „Mogami do se skládal z pěti dílů a byl zavěšen na čtyřech místech.“ (Turnbull, 2006, s. 142)

Nejjednodušší *dó* byl *okegawa-dó*, který byl zhotoven „z kožených nebo kovových plátů navzájem se překrývajících a spojených kroužkovým pletivem.“ (Křížek, Čech, 1997, s. 181) „Někdy byly tyto pláty zhotoveny z jednotlivých dílů, snýtovaných a nalakovaných. Některé měly být neprůstřelné, ale v obrovské většině to byla jednoduchá brnění pro ašigaru.“ (tamtéž)

„Složitější verze pro samuraje spadaly do několika kategorií. Objevovalo se *jokohagi-dó*, který měl základní pláty snýtované horizontálně, zatímco *tatehagi-dó* byl upevněn vertikálně. *Jukinošita-dó* měl hladký povrch, určený k odražení střel z arkebuz, hrotů šípů a ostří mečů. *Dó* s naprosto hladkým povrchem bylo známo jako *hotoke-dó* (Buddhovo brnění). Jedním ze zvláštních výtvořů byl *nio-dó*, který byl vykován tak, aby připomínal tělo starého buddhistického mnicha s ochablou hrudí a vystouplým břichem. To bylo často doprovázeno přilbou.“ (tamtéž)

„Jinou verzí dekorativního krunýře byl *učidaši-dó*, který byl vypouklý.“ (Turnbull, 2006, s. 143) Ve druhé půlce 16. století docházelo k častějším kontaktům s evropskými státy, a tak i v Japonsku najdeme části evropského brnění. Spadá sem například *hatomune-dó* – dvoudílný kyrys s vystouplou hrudí, který měl výrazný středový hřeben (tamtéž, Křížek, Čech, 1997, s. 83).

Vše držel pohromadě *uwaobi* (vnější pás) (Turnbull, 2006, s. 143). *Sode* (nárameník, sloužící k ochraně ramene a částečně i plece, vyrobené z několika širokých plátů železa, dřeva či tvrzené kůže²² byly připevněny k závěsům na *dó* háky.

²² Křížek, Čech, 1997, s. 236-237

Samurajům u pasu visel meč a dýka (*daišó*).

Kolem krku měl samuraj *nodo-wa* (nákrční štítek) a kolem hlavy bylo obtočeno *hačimaki* (hlavový šátek), který vytvářel vycpávku pro helmu (Turnbull, 2006, s. 143). *Hóate* (bojová maska, kryjící bradu i líce (Křížek, Čech, 1997, s. 89) se v různých obdobích silně lišila. „Maska s chráničem nosu se nazývala *mempo*. Mohly na ní být i kníry a vousy. Před jejím nasazením se mezi masku a pleť vkládal kapesník.“ (Turnbull, 2006, s. 143)

Kabuto (japonské přilby jejichž základem je zvon (*hači*), který mohl být z různého materiálu a mít různé tvary²³) se od počátku 16. století vyráběly z větších plátů, podle evropského modelu z jednoho kusu plechu (Křížek, Čech, 1997, s. 104). Existovalo také několik stylů *šikoro* – „týlního krytu ze tří až pěti řad kovových, kožených, či dřevěných lamel spojených šňůrami.“ (Křížek, Čech, 1997, s. 251)

4.3.2. Korea

V rané dynastii armáda nosila řetězovou zbroj *swädžagap* a plátové a kroužkové brnění *kjôngbôngap* z pozdního období Korja. Rolníci branci nosili přilby, ale žádné brnění. Vojenská politika Čosônu však vyžadovala, aby rolníci nějaké brnění vlastnili (“조선보병대, 그들만의 평화군대 - 오마이뉴스,” n.d. http://www.ohmynews.com/nws_web/view/at_pg.aspx?CNTN_CD=A0000206621).

Mezi oblíbené patřilo kroužkové brnění, papírové brnění *džigap* a vycpané brnění vyrobené z bavlněných vrstev, železných plátů a/nebo kůže – *ómsimgap*. Tato brnění poskytovala dobrou ochranu za nízké ceny. Sady kožených brnění, které nosí rolníci, se nazývají *pchigapdžu*. Většina rolníků však stále chodila oděna v civilním oblečení.

Pchengbäsu na sobě měli kroužkovou zbroj a plátové brnění. Přesto spolu s vojáky kapsa nosili tradiční formu korejského brnění, které přetrvávalo s vlivy Mongolů během 13–14 století. Lamelové brnění *čchalgap* bylo kompletní sada kovového brnění. Skládalo se z přilby, připomínající evropské kotlíkové klobouky s připevněnými ochrannými krčními nebo lamelovými chrániči, neprůstředné vesty sahající až ke stehnům nebo kolenům a sady chráničů ramen, které chránily také nadloktí (“조선보병대, 그들만의 평화군대 - 오마이뉴스,” n.d. http://www.ohmynews.com/nws_web/view/at_pg.aspx?CNTN_CD=A0000206621).

²³ Křížek, Čech, 1997, s. 104

Korejští vojáci byli z velké části neozbrojeni, kromě těžkých jízdních jednotek a generálů, kteří nosili brigandinové brnění. (Weapons and Warfare, 2019) *Brigandin* nebo *dudžônggap* se staly primárním korejským brněním. Při nošení často sahaly pod kolena a přidružená přilba nabyla kuželovitého tvaru. Pchengbäsu, a kapsa nosili brigandiny s kovovými pláty, zatímco rolníci je nosili s koženými pláty (“조선보병대, 그들만의 평화군대 - 오마이뉴스,” n.d. http://www.ohmynews.com/nws_web/view/at_pg.aspx?CNTN_CD=A0000206621.). „Důstojníci nosili především kroužkové zbroje a kožené kabáty.“ (Hradil, 2016, s. 27)

4.4. Bodné a sečné zbraně

4.4.1. Japonsko

V oblasti sečných zbraní byl pro Japonsko neodmyslitelně dominantní meč.

Samurajské meče byly částečně zakřiveny, aby jejich ostří vniklo do protivníka na relativně malé ploše a rána se otevírala setrvačností úderu (Turnbull, 2006, s. 153).

Bojovat na koni s mečem nebylo snadné, neboť válečník musel držet meč jednou rukou nikoliv dvěma. Pozice v sedle jim však dávala jistou výhodu nad pěšáky, do kterých se čepel lehce zařízla.

„Meč evropského rytíře byl ve srovnání s mečem samuraje tupý a nešikovný. Seknutí křížákovy čepele směrem dolů dokázalo dostatečně ochromit protivníka, aby ho mohl rytíř zabít přímým bodnutím.“ (Turnbull, 2006, s. 155) V bitvě byla pro bojovníky omezená možnost mávání s mečem. Vzhledem k tomu, že nenosili štíty, bylo brnění dělané tak, aby bylo dostatečně dobrá ochrana. Někteří pak přežili i několik ran mečem (Turnbull, 2006, s. 153, 157).

Ne všechny meče ale byly z dobré kvality. Při samotném srovnání kvality mečů vycházejí z tohoto srovnání japonské meče (pro svou délku a kvalitu čepele) lépe, než jejich korejské a čínské protějšky (Swope, 2005, str. 24). Avšak i japonským mečům se čepele mohly zaseknout v těle nepřítele nebo se zlomit (Turnbull, 2006, s. 158).

Nejčastěji používaným mečem byla *katana*, která spolu s krátkým mečem *wakizaši* tvořila dvojici *daišó* (souprava mečů (daitó dlouhý bojový, šóto krátký

doplňkový, občas využívaný k seppuku²⁴) Wakizaši se však nenesil v brnění, a tak se na místo něho používala dýka *tantó* (Turnbull, 2006, s. 150).

Hlavními zbraněmi na bojišti byly ale především luk a kopí. V bitvě u Ulsanu v 1598 pak byla užita i *naginata* (halapartna). Ty používaly především pěší vojáci, k lámání nohou koňů nepřátel, a *sohei* (váleční mnichové) (Turnbull, 2006, s. 119, 170). Sekyry a píky byly využívány pouze vzácně (Turnbull, 2006, s. 172).

Jari (přímé kopí) bylo ideální pro bojiště, kde byl pohyb omezen (Turnbull, 2006, s. 172).

Existovaly dva základní typy jari: *sankaku-jari* (s trojúhelníkovou čepelí) a *rjó-šinogi-jari* (s lichoběžníkovou čepelí). Existovalo však mnoho různých variant, některé připomínaly i evropské sudlice (Křížek, Čech, 1997, s. 96, 97).

„Při boji pěchoty v těsných vzdálenostech, což byla norma 16. století se uplatňovaly disciplinované jednotky vyzbrojené kopími na dlouhých násadách *naga-e-jari*. V bitvách byly postaveny hradby *nagašina*, které chránily arkebuzíře. Za nimi byly stovky vojáků s pět metrů dlouhými *naga-e-jari* a za nimi samurajové s kopími a meči. Některé *naga-e-jari* vypadaly jako píky (například jari Ody Nobunagy, které měřilo 5,6 metrů) (Turnbull, 2006, s. 174)..

Samurajovo kopí bylo po většinu času kopí *moči-jari* (držené kopí), které nebylo delší, než 4 metry (Turnbull, 2006, s. 172). Mnoho jari bylo obecně menší velikosti. Jedna z výjimek však bylo *moči-jari*, které dal Tokugawa Iejasu Hattori Hanzóvi. To mělo rukojeť dlouhou 3,1 metrů a čepel dlouhou 1,27 metrů (Turnbull, 2006, s. 173).

4.4.2. Korea

Výroba mečů v Koreji vážně upadla, protože národ v 14. století přijal konfucianismus, což vedlo k pohrdání válečným uměním. Zatímco výroba mečů vzkvétala v militaristické společnosti feudálního Japonska, kde byl meč považován za duši samurajů, Korejci válečné zbraně odmítli a korejská technologie výroby mečů stagnovala a upadala. Někteří mistři výroby mečů se stěhovali do Japonska, aby pokračovali ve svém řemeslném umění, jako například ti, kteří vytvořili školu Rai²⁵. Meče se v Koreji i nadále vyráběly, ale především jako nástroj k obraně národa spíše než jako umělecká forma, kterou je třeba vylepšit (“Swords Of Korea,” 2006. <http://www.swordsofkorea.com/history.htm>).

²⁴ Křížek, Čech, 1997, s. 48

²⁵ v Kjótu

Meče, které se v Koreji vyráběly měly rukojeť tvaru prstencovité hrušky a dosahovaly průměrné délky 90 centimetrů. Výjimečně se na nich objevovaly rytiny zvířat (Turnbull, 2006, s. 150).

V období Čosôn se v Koreji používaly tři typy mečů – *Unggôm*, *Tangpcha* a *Nangsôn*.

Unggôm byl jednosečný dlouhý meč, který se dal ovládat jednou nebo oběma rukama a mnoho vojáků jej používalo jako záložní zbraň. Tangpcha byla zbraň podobná trojzubci. Typicky se vyznačovala mírně delší špičkou uprostřed a dvěma kratšími špičkami po stranách a využívala se především k boji s japonskými piráty. Nangsôn bylo dlouhé vícehruté kopí používané korejskými vojáky od počátku 16. století. Se svými několika čepeli bylo vysoce účinné při udržování nepřátel v bezpečné vzdálenosti (“Exploring Traditional Korean Weapons – MartialArtSwords.Com,” 2018. <https://www.martialartswords.com/blogs/articles/exploring-traditional-korean-weapons>)

„Korejská armáda ve velmi omezené míře používala už před válkou i japonské meče. Vojáci si je cenili a preferovali je nad korejskými.“ (Hradil, 2016, s. 27).

4.5. Palné zbraně

4.5.1. Japonsko

Hlavní palebnou silou japonských vojáků byla již zmiňovaná arkebuza. „Z dokumentů o příkazech k vyzbrojení vojáků pro Hidejošioho invazi vyplývá, že arkebuzami bylo vyzbrojeno asi patnáct procent vojáků. Patnáct procent se z dnešního pohledu nemusí jevit jako mnoho. Stále to však znamenalo zhruba 24 000 mužů.“ (Hradil, 2016, s. 23)

„V prvním pokusu zastavit Japonce, v bitvě u Čungdžu, zdecimovali ašigaru pomocí arkebuz korejskou jízdu a vydobyli Hidejošimu první významné vítězství proti korejské armádě.“ (Hradil, 2016, s. 24)

Použití luků při jízdě a koni se v období Sengoku stalo vzácností. Místo toho se stali lučištníky ašigaru, kteří doplňovali řady arkebuzníků a stříleli v době přebíjení (Turnbull, 2006, s. 180). Arkebuza však byla o mnoho jistější zbraň, neboť jedinec většinou zemřel až po několika zásazích šípem. Lukostřelci se pak používali také k signalizaci. Signální šípy měly za hlavicí duté dřevěné baňky, které pískaly, když letěly vzduchem (Turnbull, 2006, s. 181).

Kromě luků se používaly také dobývací kuše jejichž alternativa byly katapulty na kameny. V Japonsku se nikdy nepoužíval katapult s protiváhou – místo klesající bedny s kamením se využívala tažná síla vyvolaná skupinou mužů táhnoucích za lana. Kameny bývaly vrhané jen na lidi, současně byly kameny menší, a ne velké jako na ničení zdí. Tyto katapulty byly velmi pozadu za Evropou a Čínou (Turnbull, 2006, s. 196, 198).

Odpalovaly se také čínské švestky. „Byly to vybuchující bomby v měkkých obalech, které explodovaly ve vzduchu jako zahřmění.“ (Turnbull, 2006, s. 197) Odpalovala je skupina 40 mužů táhnutím za dlouhá lana. Náplň byla ze železných nebo porcelánových úlomků (tamtéž).

Při invazi do Koreje Japonci nedisponovali mnoha děly. „Po bombardování hradu Modži²⁶ portugalskou lodí v roce 1561 teprve došlo k dělostřelecké revoluci. Umění odlévat děla se naučili od Portugalců v Nagasaki.“ (Turnbull, 2006, s. 204) Ovšem Japonci dávali přednost dělům vyrobených v Evropě, a tak vždy děla odkoupili z Portugalských lodí. Mimo to používali také čínské dělo folang dži (Turnbull, 2006, s. 205).

„Nejtěžší japonská děla vážila 45 kg a jejich použití bylo zaznamenáno výhradně ve druhé invazi.“ (Hradil, 2016, s. 25)

4.5.2. Korea

Mušketra byla v Koreji poprvé představena v roce 1590, kdy japonští vyslanci předložili několik takových zbraní korejskému králi. Je však zřejmé, že se Korejci v té době nenaučili způsob výroby ručních palných zbraní, protože korejský zdroj ukazuje, že v prvních bitvách korejští vojáci používali cepy, trojzubce a šípy. (Brown, 1948, s. 240)

Korejci měli dlouhou tradici lukostřelby a používali silné kompozitní reflexní luky. Před invazí se Korejci neobtěžovali používat střelné zbraně kvůli přesnosti a rychlosti jejich luků. Ale luky se ukázaly jako nedostatečné proti japonským obrněncům a jejich taktice (Weapons and Warfare, 2019). „Nutno podotknout, že korejské luky s efektivním dostřelem až 450 metrů byly podstatně dokonalejší než jejich japonské protějšky.“ (Hradil, 2016, s. 28)

Nejvýraznější zbraní byl *kakkung* (kompozitní reflexní luk) (Weapons and Warfare, 2019). „Tento luk byl unikátní svou stavbou, protože nebyl vytvořen pouze ze

²⁶ prefektura Fukuoka

dřeva, ale složen z vrstev různých kompozit, jako byla rohovina z vodního buvola, vlákna moruše, bambusu a také vláken srsti krav. V kombinaci například s šípem *pchjōndon*, který měl délku okolo 37 cm, a proto se pro střelbu s ním používala drážka z bambusu, bylo možné dosáhnout dostřelové vzdálenosti až 1 km. Druhým nejčastěji používaným typem luku byl luk *čukkung*, luk vytvořený z bambusového dřeva. Měl sice kratší vzdálenost dostřelu, ale jeho výroba byla jednodušší. Lišily se také různé druhy šípů.“ (Kubík, 2015, s. 36–37)

Ruční zbraně podobné arkebuzám se v Koreji objevovaly již před válkou. Jednalo se o jejich čínské protějšky, které původně používali i Japonci. Stejně jako v Japonsku, i v Koreji byly zavrženy kvůli jejich složitosti a těžkopádnosti. „Až během války bylo vyrobeno omezené množství těchto zbraní. První použití zaznamenaly v bitvě o pevnost Čindžu, kdy měli Korejci k dispozici 70 kusů.“ (Hradil, 2016, s. 28)

„V arzenálu korejské pěchoty ale byly i zbraně, kterými Japonci nedisponovali. Primitivní ruční granáty a výbušné či zápalné šípy (výbušné šípy měli k tělu šípu připevněnou výbušnou náplň se střelným prachem a vlastní roznětku, zápalné šípy zase vznětlivou směs podobnou primitivní variantě Molotovovu koktejlu). Korea dále disponovala předchůdcem minometů. Zbraň byla nazývána *dāwangu* (velký minomet). Bronzová konstrukce vážila 300 kg a střílela (obvykle kamenné a železné) projektily na vzdálenost 300–400 metrů. Nejdůmyslnějším z projektilů byl *pikjōkdžinčchollō*, v překladu „létající zemětřesný hrom“. Projektil s 10–20 cm průměrem byl opatřen vlastní rozbuškou a naplněný železnými šrapnely a střelným prachem.“ (Hradil, 2016, s. 29)

„Kromě těchto střelných zbraní používali Korejci také několik dalších, jako jsou různé varianty katapultů, které byly schopné vystřelit projektil o váze až 300 kg do dálky okolo 400 metrů.“ (Kubík, 2015, s. 40)

Nejdůležitějšími zbraněmi, které Koreji dávaly značnou výhodu byly čchongtchongy. Čchongtchongy označují zbraně vystřelující různé šípy, kulky nebo dělové koule, využívající výbušnou sílu střelného prachu. Hlavní byly čtyři série čchongtchongů jako *čchōndža* (nebe), *čidža* (země), *hjōndža* (černá) a *hwangdža* (žlutá), dále pak malé střelné zbraně, jako je *sūngdža* (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Chongtongs of Joseon. ROK, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

Čchōndža byl největší z těchto děl. Jeho délka byla 130,5 cm, vnitřní průměr 24 cm a vnější průměr 12 cm. Jedním z vystřelených projektilů byl 30 kg těžký

tädžanggundžôk – velký šíp, který mohl být vystřelen až na 1,4 kilometru²⁷. Čidža je se svými rozměry druhé největší korejské dělo – délka byla 89,5 cm, vnitřní průměr 15 cm a vnější průměr 10,5 cm – a byla vyrobena v roce 1445, odkdy se postupně měnil její tvar²⁸. Hjóndža se od předešlých děl příliš neliší, její rozměry byly 88,5cm na délku, 12,5cm na vnitřní průměr a 4,4cm na vnější²⁹. Nejmenší z děl bylo dělo hwangdža vyrobeno v roce 1587 s rozměry 57 cm na délku, 4,1cm na vnitřní průměr a 3,6cm na vnější³⁰.

Poslední hojně využívanou palnou zbraní ve státě Čosôn byl *hwačcha*. Jedná se o nákladní vůz určený ke střelení velkého množství šípů, vyrobený v roce 1451. Zbraň měla dva typy, *šingidžôn* určený k vystřelení 100 „božských ohnivých šípů“ (*šingidžôn*) najednou nebo postupně a *čchongtchong* vystřelující 200 „štíhlých šípů“ (*sejôn*) najednou³¹.

4.6. Výcvik a strategie

4.6.1. Japonsko

V období Sengoku měla japonská armáda 2 formy – hierarchickou strukturu velení (ta závisela na narození, dědičném vazalství, loajální službě, atd a měla značný společenský dopad. Na vrcholu vždy stál sám daimjó nebo samuraj a nejbližší členové, poté *fudai*³² a jejich vazalové, a nakonec vrstva absorbovaných jedinců, jež byli zajati po porážce jejich pánů) a modernizaci (specializace ve zbraních a funkcích).

V roce 1591 pak proběhl edikt o oddělení, kdy byli rolníci odzbrojeni a mezi vojenskou a produktivní (zemědělskou) funkcí vzniklo dělení (dříve byli vojáci současně rolníci, kteří měli u sebe všechno vybavení, aby kdykoliv mohli vyběhnout do boje). Od této doby se žádný rolník nesměl chovat jako samuraj a žádný samuraj nesměl být

²⁷ Object label for Cheonja Cannon, In exhibition "Joseon Dynasty" at The War Memorial of Korea, Seoul, ROK. Seen on: May 23, 2021.

²⁸ Object label for Jija Cannon, In exhibition "Joseon Dynasty" at The War Memorial of Korea, Seoul, ROK. Seen on: May 23, 2021.

²⁹ Object label for Hyeonja Cannon, In exhibition "Joseon Dynasty" at The War Memorial of Korea, Seoul, ROK. Seen on: May 23, 2021.

³⁰ Object label for Hwangja Cannon, In exhibition "Joseon Dynasty" at The War Memorial of Korea, Seoul, ROK. Seen on: May 23, 2021.

³¹ Object label for Fire Cart, In exhibition "Joseon Dynasty" at The War Memorial of Korea, Seoul, ROK. Seen on: May 23, 2021.

³² dědičné vazalské rodiny

současně rolník. Tento edikt podpořil rekrutování například rybářů a jiných rolníků při invazi do Koreje. Tito jedinci se pak nemohli vypracovat jako třeba Hidejoši, který původně narukoval jako ašigaru, ale byli spíše pomocná síla nosící těžká břemena (Turnbull, 2006, s. 82).

„Důležitým aspektem, jenž by měl být zmíněn, je fakt, že Japonsko prošlo před invazí vleklou občanskou válkou. Výsledkem toho bylo, že Hidejošioho pozemní vojsko bylo ze značné části složeno ze zkušených a disciplinovaných vojáků. Z Hidejošioho rozkazů týkajících se výzbroje armády přesto vyplývá, že pouze asi polovina celkového počtu japonských sil byli trénovaní vojáci a samurajové a zbytek tvořil primárně pomocný personál.“ (Hradil, 2016, s. 22)

„Ten, kdo se narodil do domu válečníka, byl od dětství cvičen v přístupech a dovednostech, nezbytných k tomu, aby se z něj stal samuraj hodný předků. Organizace v úspěšné samurajské armádě proto sestávala z hierarchie vertikálních vztahů – rodina, vazal. Poměrně slabé společenské vazby existovaly v případě pěších vojáků, kteří obdělávali pole samurajů, ale neměli žádné rodinné svazky nebo aspirace – i ti však byli výše ceněni než nátlakovými skupinami najatí rolníci vojáci, kteří byli špatně vybaveni.“ (Turnbull, 2006, s. 106)

„Transformace z armády na pochodu na armádu v bojových liniích byla usnadněna existencí některých doporučených bitevních formací – většina založena na starých čínských modelech.“ (Turnbull, 2006, s. 221) Všechny měly společné rysy, a to, že generál se nacházel v centrální pozici vzadu, obklopen stráží. Kavalerie byla připravena k útoku, zatímco předvoj samurajů a jednotky ašigaru byly chráněné kopiníky. Kolona se zavazadly byla vždy vzadu. Jednotlivé jednotky pak spolu komunikovaly pomocí poslů na koních nebo signálních šípů. Mezi různými postaveními operovali i pěší poslí (tamtéž).

Největší změnou bylo, že první střelu, která byla nejvíce ceněná teď vypálil neznámi ašigaru a ne samuraj (tamtéž).

„Střelbu řídil *ašigaru kašira* (kapitán) velící střelcům prostřednictvím jejich *ašigaru taišo* (generála), který dokázal posoudit kdy a kde střelba dezorientovala nepřítele nejvíc. V té chvíli nastoupili kopiníci ašigaru a samurajové zaútočili. Střelci ašigaru se pak přeskupili pod ochranu dalších kopiníků.

Pauzy v rytmu střelby byly vyplněny lučištníky ašigaru a při mnoha příležitostech samurajové sesedali ze sedel a bojovali v pěchotních formacích.“ (Turnbull, 2006, s. 222, 223)

Invaze do Koreje přinesla nové taktické problémy, protože japonské armády bojovaly v cizí zemi. Často byli překvapeni útoky na otevřených polích a často své cesty nacházeli blokováné korejskými armádami umístěnými na výhodných pozicích. Kdykoliv se ocitli tváří v tvář korejské síle v dobře opevněnou pozici, často uspěli ve vztyčení breastwork³³ a pak naplánovali taktiku, která by Korejce přiměla k čelnímu útoku (Brown, 1948, s. 246, 247).

„Při útoku na korejská opevnění spoléhali útočníci na muškety. Běžnou strategií byla výstavba obléhacích věží, které umožnily vojákům střílet na obránce z výše položené pozice. Pro zdoání hradeb byly používány žebříky a následně došlo k boje na blízko. Při nechvalně známé druhé bitvě o Čindžu nechal generál Kató vyrobit „želví vozy“ zvané *kikkóša*, které umožnily útočníkům odolat korejské palbě a úspěšně ručně rozvrátit základy opevnění.

Během války Japonci rovněž vybuovali řadu opevnění. Japonské pevnosti byly vybudovány důmyslněji než korejské. Využívaly chytře hornatého terénu a byly postaveny tak, že se útvary terénu staly součástí opevnění. Série hradeb umožňovala deptat nepřítel palbou z více obraných linií.“ (Hradil, 2016, s. 25)

Zdá se, že japonská námořní taktika byla omezena na „tradici používání válečných lodí jako pouhé platformy, na kterých mohou vojáci bojovat.“ (Brown, 1948, s. 252).

4.6.2. Korea

V raném období dynastie Čosôn byl vojenský systém založen na principu sjednocení vojáků a farmářů. V centrální armádě existoval systém páté hodnosti organizovaný místními silami. Místní síly byly organizovány do systému jingwan. Systém jingwan se však zhroutil kvůli narušení systému vojenské služby. Na počátku 16. století se objevil jako způsob, jak nahradit systém jingwan (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Joseon's Military Tactics. South Korea, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

„Armáda byla složena z tzv. 5 stráží: zadní stráž pro provincii Čölla, přední stráž pro provincii Hamgjöng, levá stráž pro Kjöngsang, pravá stráž pro Pchjöngnan a centrální stráž pro Hwanghä, Kjönggi, Kangwon a Čchungčchong. Každá z těchto 5 stráží měla své vojenské pozemní a námořní základny v místě svých provincií a podpůrné síly, které

³³ nízká dočasná obrana

sloužily pro obranu hlavního města. Těchto 5 stráží spadalo pod hlavní vedení, které bylo v hlavním městě Söulu. Podstatným faktem bylo to, že generálové těchto armád ve skutečnosti své armády nevedli, ale byli umístěni v Söulu, kde byli pod politickým dohledem. Generálové byli ke svým armádám tedy přiděleni až v případě přímého vojenského ohrožení. Jednalo se o tzv. rotující systém, kdy jednotky z jednotlivých provincií rotovaly postupně v hlavním městě.

Velitelé díky tomuto systému nemohli v podstatě ani trénovat své jednotky v období míru, pokud k tomu neměli přímé rozkazy.“ (Kubík, 2015, s. 33–35)

Avšak v prvních dnech japonské invaze se vojenský systém znovu změnil, protože se ukázalo, že neexistují žádní zadní vojáci, kteří by zvládli kolaps primární obranné linie (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Joseon's Military Tactics. South Korea, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

Systém sogo byl zaveden v roce 1593, aby mohli Korejci vybudovat novou profesionální stálou armádu. Reforma sogo uznala důležitost střelných zbraní. V boji zblízka používali vojáci Čosönu různé tyčové zbraně ve formě kopí a trojzubců (Weapons and Warfare, 2019).

Čosönská armáda zahrnuje pěšáky, lukostřelce, mušketyry, dělostřelectvo, kavalérii a elitní vojáky pengbäsu a kapsa. Nejvyšší důstojník vedl jednotky Čosönu, zatímco střední důstojník se dvěma nižšími důstojníky vedli bojovou formaci skládající se z pengbäsu vpředu, střelců a kopiníků za nimi a lučištníků vzadu. Kapsa chránila formaci na levém a pravém křídle, pěšky nebo na koních. Důstojníci v korejské armádě byli výhradně jangbané³⁴ (Turnbull, 2002, s. 20–21).

Čosönská armáda své jednotky mobilizovala prostřednictvím systému česöngbangjak To umožnilo vojenským velitelům z ústřední vlády kontrolovat shromážděné jednotky od hlavní armády až po místní a provinční armády. Místní důstojníci však nemohli individuálně reagovat na cizí invazi mimo jejich jurisdikci, dokud nepřijel vyšší generál, jmenovaný královským dvorem, s nově mobilizovanou armádou (Lee, 2011, s. 152).

³⁴ Jangbané byli vzdělanou třídou mužských konfuciánských učenců, kteří byli součástí vládnoucí elity v Koreji před rokem 1945 (“Yangban – New World Encyclopedia,” n.d. <https://www.newworldencyclopedia.org/entry/Yangban.>)

Jelikož jmenovaný generál často pocházel z vnější oblasti, pravděpodobně neznal přírodní prostředí, dostupnou technologii a pracovní sílu napadené oblasti (Turnbull, 2002, s. 17–18.).

Nejlepšími jednotkami byla severní kavalérie (lučištníci na koních), která bránila hranice proti džurčenům. Velká část kavalérie však byla zničena Japonci během bitev u Čchungdžu a řeky Imdžin (Weapons and Warfare, 2019).

V Koreji existovaly 3 typy zkoušek *kwagô*. Jedna z nich byla vojenská zkouška *mugwa*, povinná pro vstup do armády (míněno pro profesionální vojáky). Literární a vojenské zkoušky byly zadány ve třech fázích: počáteční kvalifikační test (čosi) prováděný v provinciích, druhý test (hōsi) prováděný v hlavním městě (ve kterém byli vybráni kvalifikovaní kandidáti), a třetí zkouška (jōnsi) v přítomnosti krále, ve které byli úspěšní kandidáti seřazeni podle pořadí (Lee, Lee, 2005, s. 181).

Základní vojenská taktika jednotek Čosōnu byla bitevní formace ōūdžinbōp která byla vyvinuta v kooperaci s kavalerií. Právě proto byly korejské síly, sestavené především z pěšáků, snadno poraženy v bitvách proti japonským silám. Na základě zkušeností z japonské invaze přijali mingskou strategii čōlgangbjōngrop Tato strategie byla navržena tak, aby porazila japonské nájezdníky, kteří byli zruční v bojích na blízko s krátkými zbraněmi. Poté se stala základní bitevní formací vojsk Čosōnu (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Joseon's Military Tactics. South Korea, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

V době války využívaly korejské námořní síly vzor 4 stupňů. Nejprve kōbuksōny zaútočily na přední stranu nepřítele a poté pchanoksōny zničily velitelskou válečnou loď Japonska útokem na obě strany. Poté byly na nepřátelské lodě vystřeleny ocelové koule a nepřátelé byli zabiti luky a malými výbušninami. Nakonec byly nepřátelské lodě vypáleny (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Joseon's Military Tactics. South Korea, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

Námořní taktika Korejců byla dobře přizpůsobena většímu dosahu jejich dělostřelectva. Místo toho, aby se korejský velitel I Sun-sin spoléhal na tradiční techniku plavby po boku nepřátelské lodi, přitáhl ji pomocí drapáků a poté se nalodil, aby na ní bojoval s meči a bitevními sekerami, vynaložil veškeré úsilí, aby svou flotilu udržel mimo dosah japonských mušket, ale dostatečně blízko, aby jeho vlastní dělo a bomby byly účinné. Teprve když byla japonská loď zmrzačena, větší korejské lodě do ní narážely nebo pluly podél, aby se Korejci nalodili. Konečně, větší rychlost a manévrovatelnost

korejských lodí poskytla veliteli naprostou svobodu při provádění jeho taktických plánů (Brown, 1948, s. 252).

Pro námořní síly Čosônu bylo podstatné různorodé využití námořních taktik, jako je *hagikjin* (formace jeřábích křídel), *čangsadžin* (formace dlouhého hada) atd (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Yi Sun-sin's Strategy, Tactics. South Korea, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

„Korejská tradiční horská opevnění nazývaná *sansông* byla postavená nepříliš vhodným způsobem. Byla vybudovaná podle záhybů terénu, neumožňující efektivní rozmístění obranných pozic. Zdi byly nízké a opevnění byla často příliš rozsáhlá, tudíž se nedostávalo mužů pro jejich dostatečnou obranu. Zdivo nebylo často zkonstruováno kvalitně a jsou známy případy, kdy se samovolně rozpadalo. Z 200 opevnění bylo na počátku války osídleno posádkou pouze 32 (Hradil, 2016, s. 30).

Proti útočným žebříkům využívali kameny, vařící vodu, dřevěné klády (často pobité kovovými hroty) a primitivní zápalné granáty (nádoby se střelným prachem a rozbuškou obalené silnou vrstvou slámy). Proti obléhacím věžím používali především zápalné šípy. V boji na hradbách byly používány tradiční zbraně pro boj na blízko. Těžké zbraně našly využití pouze tehdy, měli-li je obránci k dispozici.“ (tamtéž)

4.7. Čína

Když Japonci ovládli téměř každou část země za méně než měsíc od vypuknutí války, královský dvůr Joseon požádal mingskou dynastii, aby vyslala záchranné síly. 17. července 1592 zaútočil mingský generál Čo Sûnghun se svými 1319 vojáky a 1529 koňmi na pevnost Pchjôngjang, ale byl poražen japonskou armádou. 40 000 vojáků, kterým velel I Jôsong z Liao-tungu, bylo vysláno jako druhé záchranné síly z mingské Číny v prosinci 1592. Ve spojení s armádou Čosônu zaútočili a v lednu 1593 znovu dobyli pevnost Pchjôngjang (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Joseon–Ming Allied Forces. ROK, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

I když čínská vojska viditelně pomohla Korejcům zatlačit japonskou armádu, v korejských záznamech o nich lze najít mnoho kritiky. Jednalo se zejména o kritiku čínské neochoty naslouchat dobrým radám nabízených jejich korejskými spojenci, s nimiž Číňané obecně jednali jako s podřízenými.

Zatímco Jang Jüen (velitel čínské posádky při druhé invazi) je dle korejských zdrojů odpovědný za tragický výsledek bitvy u Namwonu, čínské zdroje zdůrazňují, že Jang udělal chyby, kterých se dopustil z velké části proto, že odmítl změnit svou taktiku, aby vyhovovala drsnému jihokorejskému terénu. Říkalo se, že Jang jako voják ze severní Číny neznal boje v takovém terénu, preferoval rovinné území a pohrdal styly boje jihočínských a korejských jednotek.

I přes kritiku však ve skutečnosti udělal v této bitvě hodně. Přidal zdi, vykopal hlubší příkopy kolem vnějšku pevnosti, postavil děla na hlavní brány a vykopal malou nádrž před pevností, uprostřed níž postavil opevnění zvané Jangmajang, který byl později upraven tak, aby do něj mohlo být zakomponováno dělo. Nechal také vybudovat síť plotů na polích kolem města, i když ironií osudu, následně fungovaly ve prospěch útočníků (Swope, 2006, s. 182-183).

Jinak čínská flotila zasáhla do imdžinské války zcela okrajově. „V květnu 1598 dorazila do Koreje flotila 500 lodí a 5000 mužů vedená admirálem Čchenem Linem. Většina z lodí však byla lehčí plavidla nevhodná pro boj a mezi nimi pouze 6 válečných lodí. Čínská posila tak především poskytla námořníky pro nově vybudované korejské lodě. Čínské loďstvo sehrálo významnější úlohu v přepravování zásob skrze Žluté moře. Mimo to byla přeprava přes moře byla bezesporu snadnější než pozemní trasy z Číny. Čínská zásobovací flotila tedy usnadnila čínsko-korejské alianci zásobování svých jednotek.“ (Hradil, 2016, s. 44)

5. Průběh války

Válka rozdělena do dvou invazí a jednoho období reorganizace armád.

5.1. První invaze

Ve 4. měsíci lunárního kalendáře roku 1592³⁵ se 150 000 japonských vojáků ve třech divizích vylodilo ze 700 lodí na jihovýchodním pobřeží korejského města Pusan (Swope, 2006, s. 180).

V Pusanu Japonci provedli krutý útok i na civilní obyvatelstvo – jejich brutalita se dá pozorovat například v tom, že utínali hlavy i kočkám a psům (Turnbull, 2006, s. 83).

Posádce přístavu velel Pak Čong-pchal, který se odmítl vzdát a bojoval, dokud to bylo možné. Během útoku byl však zastřelen. V tento moment nemohli velitelé jednotlivých provinčních armád v podstatě nic dělat bez rozkazů hlavních generálů, kteří byli v Söulu, a tak když ministři z oblasti Tongnä poslali zprávu o invazi, trvalo několik dní, než do Söulu vůbec tato zpráva dorazila i a dalších několik dní, než se příslušný generál dostal do své provincie nebo vyslal rozkazy (Turnbull, 2006, s. 83). Pevnost Tongnä, které velel Song Sang-Hjôn nakonec také padla a japonská armáda se tak začala pohybovat směrem k hlavnímu městu už po několika hodinách³⁶.

V této první pozemní bitvě se Hidejošioho předsunuté divize setkaly s korejskou silou srovnatelné síly, ale podle Hidejošioho kronikáře byl „oblak šípů“ vystřelený Korejci „smazán střelbou“ z japonských arkebuz (Brown, 1948, s. 240).

Poté japonská ofenzíva zamířila třemi směry na tehdejší hlavní město Hansöng (dnešní Söul), a po cestě narazila na několik korejských pokusů o defenzívu. Nejprve došlo k bitvě u Sangdžu (město na půl cesty do Söulu), kde byl generál I Il poražen a zatlačen do strategického průsmyku. Zde byl však opuštěn a zabit. O pár dní později³⁷ se jeho současník Sillip s 100,000 muži utkal s Japonci v jezdecké bitvě na pláni severně od nejdůležitější pevnosti po cestě do Söulu – Čchungdžu.³⁸

³⁵ 24.5.1592

³⁶ Szczepanski, Kallie. “The Imjin War, Japanese Invasions of Korea,” May 6, 2017. <https://www.thoughtco.com/the-imjin-war-1592-98-4016849>.

³⁷ 28.4.1592

³⁸ Szczepanski, Kallie. “The Imjin War, Japanese Invasions of Korea,” May 6, 2017. <https://www.thoughtco.com/the-imjin-war-1592-98-4016849>.

Korejci provedli útok z křídel rýžovými poli, kde mohla jezdecku rovná pláň poskytnout příležitost smést japonské vojsko. Japonci je však pomalu obklíčili a Sillip se, společně s mnoha dalšími vojáky, sám zabil. Zbylá posádka Čchungdžu se pak vzdala a ponechala Söul na pospas okupaci (Turnbull, 2006, s. 84).

Po obdržení zprávy, že byla jeho armáda nemilosrdně rozprášena a padlo také Tägu dal král Söndžo na rady svých ministrů a uprchl na sever (Hwang, 2010, s. 81). Dostal se až k Űidžu na řece Jalu, která dnes dělí KLDR a Čínu³⁹. Občané Söulu neradi slyšeli, že je jejich král opustil, a tak zničili paláce, rozkradli královský majetek a polovinu Söulu vypálili ještě předtím, než se do něj dostala japonská vojska (Hwang, 2010, s. 82).

Japonský postup se pak zpomalil – vojska byla přes měsíc zaseknutá na řece Imdžin (na sever za Söulem) a poté u napojující se řeky Tädong. „Tato řeka střežila Pchjôngjang, který Japonci dobyli poté, co noční útok korejské armády prozradil, kde jsou brody.“ (Turnbull, 2006, s. 84)

Na konci roku se do Koreje dostaly posily z Číny, které čítaly kolem 50 000 vojáků. Bohužel byl jejich útok na Pchjôngjang neúspěšný. V roce 1593 se pak čínská armáda znovu pokusila pomoci Korejcům se znovudobytím Pchjôngjangu a Söulu ze severu. „Velikost čínské armády v této bitvě není definitivně známa, ale odhady se pohybují od 51 000 do 200 000, zatímco Japonci počítali asi 25 000. Vzhledem k tomu, že Číňané zřejmě neměli žádné ruční zbraně⁴⁰, byl japonský generál Koniši Jukinaga schopen dočasně udržet svou pozici i proti velké přesile.“ (Brown, 1948, s. 241)

Nakonec však množstvím mužů přiměli Japonce stáhnout se za hradby, generál Koniši pak v noci tajně opustil město a s armádou se stáhl na jih od Söulu (Turnbull, 2006, s. 84).

„Poté nastal největší konflikt první invaze, a to bitva o Pjökčekwan⁴¹. Tato bitva započala jako akce zadního voje vedeného Kobajakawou Takakagem, která měla umožnit japonské armádě přeskupit se v Söulu, který ležel nedaleko na jihu.“ (Turnbull, 2006, s. 84) Tohoto boje se však zúčastnila i mingská vojska, která sice prohrála, ale donutila Japonce stáhnout se zpět do Söulu.

³⁹ Szczepanski, Kallie. “The Imjin War, Japanese Invasions of Korea,” May 6, 2017. <https://www.thoughtco.com/the-imjin-war-1592-98-4016849>.

⁴⁰ Jak jezuitské, tak korejské zdroje ukazují, že čínská armáda měla velký dělostřelecký vlak složený z malých polních jednotek, ale žádné ruční zbraně.

⁴¹ známá také jako bitva o Pjökče – poštovní stanice na cestě do Hansöngu

Japonská vojska zde neměla ani čas na přeskupení, neboť spojenecká korejsko-čínská vojska vytrvale pokračovala v útoku. „V prvních deseti dnech února 1593 se Kwon Jul, zřejmě nejschopnější z korejských generálů, připravoval k odporu v Hängdžu⁴².“ V této bitvě se hojně využily *hwačcha*⁴³ a bojů se zúčastnily také ženy, které ve svých zástěrách nosily kameny, které vrhaly na nepřítele. „I když boje umdlévaly, Japoncům hrozily přicházející posily korejské armády, a tak raději ustoupili zpět na jih.“ (Turnbull, 2006, s. 85)

Zde spojenci rychle dobyli Käsông. „Ačkoliv někteří v čínském táboře nyní obhajovali dočasný oddech nebo dokonce ústup, malému oddílu se podařilo vypálit japonské sklady obilí v blízkosti hlavního města a útočníci byli nuceni stáhnout se do opevněných táborů podél východního a jižního pobřeží Korejského poloostrova a do 17 pevností, které Japonci vybudovali kolem Pusanu.“ (Swope, 2006, s. 180)

Mezitím sváděly korejské námořní jednotky boje v provincii Kjôngsang. Korejské flotily považovaly přijíždějící japonské lodě pouze za neobvykle velkou obchodní flotilu, proto se nesnažili pobřeží bránit. Když poté zjistili, že se jedná o nepřátelskou válečnou flotilu, korejští velitelé zničili vlastní válečné lodě a prekli (Hawley, 2014. s. 135).

Později se při získávání informací o nepřátelských pohybech korejské námořnictvo spoléhalo na síť místních rybářů a průzkumných člun. Za úsvitu 13. června 1592 vypluli I Sun-sin a I Ôk-ki⁴⁴ se 24 *pchanoksôny*, 15 malými válečnými loděmi a 46 *pchodžaksôny*⁴⁵ (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel u Turtle Battleship (Geobukseon). ROK, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.) a při západu slunce dorazili do vod provincie Kjôngsang. Japonci se plavili podél korejského pobřeží, drancovali a vypalovali všechny přímořské vesnice, přičemž neočekávali odpor korejského námořnictva (Turnbull, 1992, s. 31).

Dalšího dne se flotila provincie Čolla plavila na dohodnuté místo, kde se s nimi měl setkat Wôn Kjun (námořní velitel pravého křídla). Rozšířená flotila 91 lodí poté začala objíždět ostrov Kodžedo směřujíc k ostrovu Kadôkdo, avšak průzkumná plavidla objevila 50 japonských plavidel v přístavu Okpcho.

⁴² pevnost po proudu řeky Han západně od Sôulu, stojící na nízkém kopci s řekou jako obranou na jižní straně

⁴³ hromadné vrhače šípů

⁴⁴ velitel flotily východní Čolly

⁴⁵ malé rychlé rybářské čluny

Během následujících několika měsíců utrpělo japonské loďstvo sérii drtivých porážek.

Levé křídlo armádních jednotek provincie Čolla pod velením I Sun-sina znamenalo brilantní vojenský úspěch při potopení celkem 44 japonských válečných lodí (26 velkých, 9 středních, 2 malých a 7 dalších) v Okpchu (Kodžedo), Happchu (Ungčchôn) a Čokčinpchu (Kosông). Byla to dokonalá vítězství bez smrti se zraněním pouze jediného korejského vojáka. Díky tomuto vítězství získal I Sun-sin oficiální post *čongipchum*⁴⁶ (hodnost úředníků dynastie Joseon považovaná za 7. až 8. z 30 řad vládních úředníků a 4. z 18 stupňů úředníků) a funkci *gasôndäbu*⁴⁷ (velmistr za vynikající ctnost) (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Strategies and Tactics of Admiral Yi Sun-sin. ROK, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

Asi tři týdny po bitvě u Okpchu vypluli I Sun-sin a Wôn Kjun s celkem 26 loděmi (23 pod I Sun-sinem) směrem k zálivu Sačchon poté, co obdrželi zprávu o přítomnosti japonských lodí (Turnbull, 2002. s. 93). Aby mohla nová *želví loď*⁴⁸ zazářit, zanechal I Sun-sin své rybářské lodě, které tvořily většinu jeho flotily, v přístavu⁴⁹. U Sačchonu byly japonské lodě ukotveny v zálivu pod výběžkem, kde si Japonci zřídili velitelskou základnu (Turnbull, 1992, s. 32).

Kôbuksôn se poprvé objevil právě v této námořní bitvě. Ničil japonské válečné lodě útokem na nepřátelskou linii a během útoku a střílel *čhongtchongy* jako *čchônča*, *čidža*, *hjôndža* a *hwangdža*. Poté námořní síly Čosônu zničily 21 nepřátelských válečných lodí umístěných v přístavu Tangpcho a podařilo se jim zabít i nepřátelského velitele. Nakonec, ve spolupráci s dalšími 25 válečnými loděmi pravého křídla čollského námořnictva vedenými Wôn Kjunem, porazili nepřátelské válečné lodě u Tanghangpcha (Kodžedo) a Julpcha (Kosông) (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel u Turtle Battleship (Geobukseon). ROK, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

⁴⁶ The Veritable Records of King sejong. Accessed March 28, 2022.

<http://esillok.history.go.kr/record/recordView.do>.

⁴⁷ Tamtéž

⁴⁸ Kôbuksôn

⁴⁹ "Korea's Legendary Admiral," MHQ: The Quarterly Journal of Military History 17.4 (Summer 2005): 52-61., str. 12

Námořní síly Čosônu pod praporem I Ôk-kia a Wôn Kjuna našly asi 70 japonských válečných lodí v Kjônňarjangu⁵⁰ a vysláním několika pchanoksônů přiměly nepřítele do vjet do pobřežní oblasti Hansanda⁵¹. V té chvíli námořní síly Čosônu obklíčily japonské válečné lodě a se svými 72 válečnými loděmi ve formaci *hagikčín* (formace jeřábových křídel) zuřivě zaútočily na nepřítele. Zničily tak 49 japonských válečných lodí, 10 zajaly a 14 jich uprchlo. Toto vítězství je jedním ze tří největších vítězství této války. 16. srpna čosônské námořní síly zničily a spálily 42 japonských válečných lodí u Angolpcha⁵² (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel u Turtle Battleship (Geobukseon). ROK, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

Aby bylo možné znovu získat pusanský přístav, spojenecká flotila admirála I Sun-sina a I Ôk-kieho pronásledovala japonské lodě a 1. září zahájila útok na Pusan. Námořní síly Čosônu předvedly formaci dlouhého hada proti 470 nebo více válečným lodím nepřítele. *Čanggundžôn*, *pchirjôngdžôn*, ocelové koule a jiné byly stříleny pomocí *čchongtchongů*, konkrétně *čchonča* a *čidža*, čímž Korejci dosáhli velkého vítězství v podobě zničení 100 a více nepřátelských válečných lodí (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel u Turtle Battleship (Geobukseon). ROK, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

Poslední částí první invaze je obléhání hradu Čindžu.

„První obléhání hradu Čindžu⁵³ se zúčastnily i guerillové jednotky složené z obyčejných lidí, které motivovaly námořní úspěchy admirála I Sun-sina.

V pevnosti bylo 3800 korejských vojáků a mnoho civilních uprchlíků. Za rozbřesku začal útok, který pokračoval až do noci.“ (Turnbull, 2006, s. 85) Japonci v této bitvě využívali děla, kterými bombardovali hradby a kolem zdí zapálili signální světla k zastrašení korejské posádky. Mimo to postavili vysokou věž, ze které mohli pálit dolů do hradu a připravili tisíc nastavitelných žebříků z bambusu. Korejští civilisté na toto reagovali házením kamenů a litím vroucí vody. Situace se pro Koreu zdála předem prohraná, avšak tu noc se 2000 guerillovým vojákům podařilo proniknout do hradu. Japonská armáda tak

⁵⁰ průliv mezi Tchongjôngem a Kodžedem

⁵¹ ostrov jižně od Kjônňarjangu

⁵² přístav v jihozápadní části města Pusan

⁵³ hrad v jižní části poloostrova

dočasně přerušila útok, dokud je neustálé útoky guerillových vojáků z týlu nepřinutily útok trvale odvolat (Turnbull, 2006, s. 87).

5.2. Období reorganizace

Než v červenci 1593 utichla bojová vřava, proběhla, o měsíc dříve, druhá bitva Čindžu, poslední bitva první japonské invaze do Koreje. Tato bitva je označována za nejkrutější konflikt této války, neboť si vyžádala téměř 60000 životů, z drtivé většiny civilistů (Hawley, 2014, s. 362).

„Další ztráty na životech si vyžádala humanitární katastrofa, která propukla v zemi v důsledku ekonomického kolapsu. Nedostatek potravin vedl podle záznamů korejského ministra k hladomoru, k nesmírnému nárůstu banditismu. Z některých útoků byli viněni Japonci. Důmyslnější z korejských banditů totiž používali ukořistěné japonské uniformy. V deníku admirála I Sun-sina se vyskytují dokonce záznamy o případech kanibalismu.“ (Hradil, 2016, s. 16)

Japonci, kteří zůstali v Koreji a připravovali se na možnost druhé invaze, na tom nebyli o moc lépe. Většina z nich byla vyčerpaná věčným stavěním věží, pevností a opevnění, na které měli jen málo prostředků, neboť se stávalo, že náklad z Japonska nedorazil. Kvůli těmto „ztraceným“ nákladům neměli Japonci ani materiál na stavbu, ani jídlo, přičemž se Korejci snažili co nejvíce drancovat půdu blízko japonských vojsk, aby Japonci pomřeli hlady. Když přišla krutá korejská zima, na kterou Japonci nebyli vůbec zvyklí, mnoho z nich osleplo (Turnbull, 2002, s. 142), bylo paralyzováno a některým i upadly končetiny (Hawley, 2014, s. 393). Ti, kteří měli to štěstí a korejskou zimu přežili, se pak na začátku roku 1594 nakazily epidemií tyfu. Toto byla pro mnoho japonských vojáků poslední kapka, a tak mnoho z nich dezertovalo do čínských nebo korejských vojsk (Hawley, 2014, s. 391). Japonským jednotkám, které dezertovaly do Koreje, se pak říkalo *hangwädä* (Hawley, 2014, s. 392).

Od května roku 1593 započala jednání o míru mezi zástupci mingské Číny a Japonska. Čínská vláda mezi své podmínky uvedla podřízenost Japonska Číně a odesílání tributů.

Tyto tributy mělo Japonsko odesílat do čínského státu po celou dobu, ovšem Čína, která nebyla schopna kontrolovat ani své podřízené země si nevšimla (nebo se rozhodla

přehlédnout), že z japonské strany žádné tributy nepřicházejí. Japonský stát pak požadoval pravý opak, a to, aby Čína posílala tributy jim. Mimo to žádali také čínské princezny, vydávání korejských princů jako rukojmí (do té doby princové z Koreje mířili jako rukojmí do Číny), a aby Korea odstoupila ze čtyř svých jižních provincií (Kodert, 2015, s. 330).

I když se válčilo na Korejském poloostrově a o korejském státě se jednalo, korejská vláda nebyla k vyjednáváním přizvána (Swope, 2006, s. 180).

Strany nebyly schopné dopracovat se ke vzájemnému pochopení a reálným požadavkům téměř 4 roky. Nakonec se jeden z japonských úředníků rozhodl zfalšovat čínský dekret o uznání japonských podmínek. Číňané však jeho vydání popřeli, čímž Hidejošiho, který dekretu věřil, zesměšnili (Kodert, 2015, s. 330). Brzy poté započal druhou invazi do Koreje.

Koreu pak i v době vyjednávání nadále tížily frakční problémy.

Na počátku první invaze někteří korejští vojáci neodhadli vážnost situace a s domněnkou, že japonské vojsko je ve skutečnosti obchodní flotila, nebyli schopni zabránit jejich útoku. Mnozí z nich, včetně Wôn Kjuna, dokonce sami zničili své lodě a uprchli. Někteří z těchto uprchlíků byli později dopadeni a dva z nich sám I Sun-sin popravil a jejich hlavy vztyčil na kopí, jako varování (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Joseon. ROK, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

Po skončení první invaze byla však Wôn Kjunovi prominuta jeho selhání a útěk, a co víc, Wôn Kjun obvinil I Sun-sina, že jej dostatečně nepodpořil. Vzhledem k tomu, že Wôn Kjun pocházel z vysoko postavené frakce, jeho obvinění, že se I Sun-sin dopustil vlastizrady (údajně mohl za nepřípravenost armády na útok), bylo vyslyšeno a I Sun-sin byl zatčen a odsouzen k smrti. Někteří vysoce postavení ministři však I Sun-sina považovali za národního hrdinu, a tak se snažili jej, jakkoliv zachránit. Díky těmto jejich pokusům se soudní proces táhnul, dokud nepřišla druhá japonská invaze, díky které byl I Sun-sin prozatím zproštěn viny a povolán zpět do boje (Hwang, 2010, s. 85).

5.3. Druhá invaze

Válka znovu započala v roce 1597, kdy Tojotomi Hidejoši vyslal asi 200 lodí se 141,100 vojáky pod velením Kobajakawy Hidejakiho (Turnbull, 2002, s. 187). Překvapením bylo, že korejská armáda byla tentokrát lépe připravena na invazi a z Pekingu bylo okamžitě vysláno nejméně 55,000 vojáků (včetně námořních sil čítajících asi 21,000 mužů) pod velením Jang Chaa, kteří doplnili řady korejského vojska, jež čítaly kolem 30,000 mužů.

Vládní úředníci dali přímý rozkaz k zahájení překvapivé námořní operace proti Japoncům na základě tipu od předpokládaného spolehlivého japonského špióna. I Sun-sin však odmítl uposlechnout tyto rozkazy, neboť věděl, že jde o zjevnou past, která měla jeho flotilu vlákat do léčky. Předchozí frakční boje a I Sun-sinova obvinění nakonec vedly k jeho přísnému potrestání a na jeho místo vůdce korejského námořnictva byl dosazen Wôn Kjun.

Ten bohužel nesdílel názor, že se jedná o léčku a s celou korejskou flotilou, která čítala kolem 100 lodí, se vydal k Pusanu (generál Bă Sôl se naštěstí nepodrobil tomuto rozkazu a ukryl se na jihu i s 13 pchanoksôny). Wôn Kjun se pak utkal s japonskou flotilou v bitvě u Čchilčcholljangu, což byla jediná námořní bitva této války, ve které japonská flotila vyhrála. Wôn Kjun byl zabit, I Ôk-ki utopen, korejská flotila ztracena a japonské vojsko mělo volný průjezd k Pusanu, kde došlo k vyloštění (Hawley, 2014, s. 450).

První útok na poloostrově byl pak cílený na pevnostní město na jihu střední Koreje, Namwon, které se Japonci jali obléhat. Ve městě se nacházel korejský lid a čínský generál Jang Jüen. Síla japonského vojska je odhadovaná na přibližně 60,000 mužů, zatímco spojenci shromáždili sotva 4000 vojáků na obranu města.

Kromě této vážné početní nevýhody Jang dostatečně nevyužil místní topografii. Nedaleko se nacházela horská pevnost sansông, typická pro druh obrany používané k ochraně místního obyvatelstva v celé Koreji. Kdyby se spojenci a místní stáhli do této pevnosti, s největší pravděpodobností by byli schopni odolat vleklému obléhání, protože by útočníci museli útočit do kopce a zalesněným terénem, na rozdíl od rovné pláně, kde mohli snadno obklíčit nekoordinované obránce. Korejci naléhali na Jang Jüena, aby se přemístili do horského hradu, ale Jang byl příliš tvrdohlavý (Swope, 2006, s. 182).

Hrad Namwon se pak udržel pouhé čtyři dny, neboť „Japonci získali přístup k hradnímu příkopu, kde hromadili balíky zelených rýžových stébel k vysoké a málo bráněné části hradeb.“ (Turnbull, 2006, s. 87)

Japonská armáda pak plánovala útok Hansông (dnešní Sôul), ovšem jejich postup byl zastaven mingskou defenzivou u města Čiksán (dnešní Čchonán). Bitva skončila nerozhodně a dokazuje, že "japonští útočníci byli mnohem méně úspěšní ve svém druhém pokusu dobýt Koreu kvůli spojeneckému odporu Číňanů a Korejců, kterým se podařilo zastavit japonský postup a donutit je k ústupu do rozšířené obranné linie, která se táhla z blízkosti Ulsanu na východním pobřeží až po Sunčchôn na jižním pobřeží." (Swope, 2006, s. 179)

Po fiasku v bitvě u Čchilčcholljangu byl admirál I Sun-sin opět povolán jakožto velitel korejských námořních sil a utkal se s japonským loďstvem v bitvě u Mjôngnjangu. Podle I Sun-sinova deníku čítala japonská armáda 133 válečných lodí a 200 logistických lodí na podporu. Využitím úzkého průjezdu však I umístil své lodě do bitevní linie, která japonskému námořnictvu bránila ve využití jejich početní převahy a díky tomu bitvu vyhrál, aniž by ztratil jedinou loď (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Joseon. ROK, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

Po ztrátě v této bitvě japonské jednotky pod vedením Kató Kijomasy vyplenily Kjôngdžu (hlavní město sjednocené Silly) a zničili buddhistický chrám Pulguksa, po čemž je spojenecké jednotky zahnalý do Ulsanu. I Sun-sin a jeho flotila v té době bránili celé pobřeží provincie Čolla, a tak byli Japonci odříznutí ve svých hradech, wadžo. Spojenecká vojska pak jejich ulsanská wadžo obléhaly a zredukovaly počet těchto japonských jednotek ze 7000 na 5000 mužů – Japoncům byl odříznut přístup k vodě, v nádržích plavaly hnijící mrtvoly a kvůli nedostatku jídla museli loupat papír a hlínu ze zdí (Turnbull, 2006, s. 87).

I když se spojencům nikdy zcela nepodařilo vykořenit Japonce z jejich přímořských pevností, po podzimu 1597 zabránili útočníkům v provádění jakýchkoliv účinných útočných akcí, a nakonec tak přesvědčili Hidejošiho a jeho generály, že ústup byl jejich jedinou možností (Swope, 2006, s. 192).

Po několika bitvách, např. u Sunčchônu a Sančchônu, dorazila na podzim roku 1598 zpráva o úmrtí japonského vůdce a rozkazy o opuštění Koreje. Poslední bitvou této války pak byla námořní bitva o Nojang.

Japonská flotila přibližně 500 lodí pod vedením Šimazua Jošihira se připravovala na spojení s flotilou pod vedením Konišia Jukinaga, která byla blokována v Ulsanu, aby se společně mohli stáhnout přes Pusan zpět do Japonska. Korejské námořnictvo pod vedením I Sun-sina, objevilo Šimazuovu flotilu zakotvenou v úzkém Norjangském průlivu u ostrova Namhã a v noci ji překvapilo. I přesto, že byla bitva úspěšná a byla zničena více než polovina japonské flotily, jednotce Konišioho Jukinaga se podařilo odplout na zbývajících lodích a admirál I Sun-sin byl zabit (Turnbull, 2002, s. 227).

Válka oficiálně skončila poté, co se v prosinci vrátily poslední japonské lodě.

6. Důsledky

Konec této sedmileté války nepřinesl úspěch ani jedné ze zúčastněných zemí.

Po smrti Hidejošioho se japonská armáda vrátila zpět domů a nastaly boje o moc. Jelikož měl rod Hidejoši rolnické předky, nikdo z tohoto rodu se nemohl stát šogunem⁵⁴. Nepokoje vyústily v bitvě u Sekigahary (Sekigahara no Tatakai), po které se moci ujal Tokugawa Iejasu a nastolil poslední japonský šogunát. Tokugawský šogunát se stal nejdelším obdobím míru, které Japonsko zažilo (Hall, Duus, Yamamura, 1988, s. 145).

Prvotním bojům před nastolením nového šogunátu přispěl také fakt, že se japonská armáda vrátila s nedostatečně hodnotným lupem, který by vyvážil nejméně 70 000 - 80 000 Japonců, kteří ve válce zemřeli (mnoho z nich na bitevním poli, avšak většinu zahubily korejské zimy, hlad a nemoci) (Hawley, 2014, s. 563).

Trofeje z války, které vojáci přivezli bylo asi 60 000 korejských zajatců (obyčejných občanů, ale také učenci, kteří přinesli neo-konfuciánství, spisovatelé, umělci, stavitelé a hrnčíři – většina obyčejných občanů byla prodána nebo musela pracovat na polích (Hwang, 2010, s. 86), dále přivezli korejské knihy, knihtisk, umělecké předměty a neobvyklé rostliny (Hawley, 2014, s. 563).

Především díky těmto neobvyklým rostlinám, mezi které patřily dýně nebo tabák, došlo v Japonsku k rozvoji zemědělství (Swope, 2006, s. 288).

⁵⁴ Dědičný vrchní velitel ve feudálním Japonsku. - "Shogun: Meaning & Definition for UK English." Lexico Dictionaries | English. Lexico Dictionaries. Accessed March 26, 2022. <https://www.lexico.com/definition/shogun>.

Pro Koreu byla tato válka zásah, ze kterého se tento stát již nedokázal vzpamatovat – ani po 250 letech neměl stát na opravu královského paláce Kjôngbokkung (Hawley, 2014, s. 565).

V imdžinské válce zemřely statisíce Korejců, přičemž mnoho dalších Korejců zemřelo později na hlad a nemoci nebo bylo odvezeno do Japonska. Ve výsledku tak Korea ztratila až 2 miliony své populace (asi 20 %) (Hawley, 2014, s. 565).

Dopad, který měla tato válka na obyvatelstvo se dá rovnat pouze s korejskou válkou (1950–1953).

Po válce zemi zachvátil hladomor, neboť většina úrodné půdy byla za války zničena nebo záměrně vypálena, aby japonští vojáci přišli o zdroj jídla, a tak se plocha obdělávané půdy během války snížila na jednu pětinu předválečného stavu. Nejvíce zasažené oblasti pak byly provincie Čolla a Kôngsangdo (Hawley, 2014, s. 565).

K problémům a změnám pak došlo také v řízení státu a uspořádání obyvatelstva, protože byly spáleny registry půdy a lidu. Kvůli ztrátě těchto registrů bylo těžké vybírat daně a země zchudla (The War Memorial of Korea, The War History Room, Joseon Dynasty, 2021. Doprovodný panel Joseon. ROK, stálá exhibice. Navštíveno: 23. května 2021.).

Čína byla již před válkou na pokraji rozkladu a imdžinská válka tento proces pouze urychlila. Mohl za to především stav státní pokladny – Čína na válku vynaložila přes 737 100 kg stříbrných mincí, což způsobilo, že neměla z čeho platit vojáky. Navíc, aby měl čínský stát dost vojenských jednotek na pomoc Koreji, musel stáhnout vlastní jednotky, kterými se chránil například před nájezdy džurčenských kmenů ze severu (Hawley, 2014, str. 566).

Džurčenské kmeny se v této době počaly sjednocovat pod Nurhačim a byly tak další hrozba pro čínský stát. Během války uzavřel Nurhači spojení s dynastií Ming, a dokonce obdržel titul „generalissima tygra a draka“. Bohužel došlo k nevyhnutelnému a roku 1616 uskutečnil svůj vpád do Číny (Hawley, 2014, s. 566).

Po dlouhém vojenském tažení se Nurhačimovi jednotkám podařilo obsadit Peking a v roce 1649, 5 let po pádu hlavního města, zničili dynastii Ming. V roce 1616 došlo k založení státu Ťin (zlatý) a později také k založení mandžuské dynastie Čching (do roku 1912) (Hawley, 2014, s. 567).

Ještě před dobytím Pekingu došlo i ke dvěma mandžuským/džurčenským invazím do Koreje, přičemž první proběhla pod vedením Nurhačiho a druhá pod vedením Abachaje.

V roce 1627 se uskutečnila první invaze, která měla být záminkou k sesazení nového krále Kwanghäkuna (syna krále Sôndžoa) a přiklonění se k mingské Číně. Armáda započala rychlý nájezd a žádala však pouze uznání svrchovanosti. Po odmítnutí následovala druhá invaze, kterou v roce 1636 vedl sám císař dynastie Čching – Abachaj (syn Nurhačiho). Královský dvůr využil proti-mongolské strategie a přesunul dvůr na Kanghwado v domněnce, že se k nim dynastie Čching nedostane⁵⁵. Mandžuoové však na ostrov dorazili bez problémů, a tak Korea padla (Swope, 2014, s. 64).

⁵⁵ Mongolští nájezdníci měli totiž strach z vody, a tak se na ostrov Kanghwa nedostali.

7. Závěr

Imdžinská válka byl konflikt mezi Japonskem a spojenými silami Koreje a Číny, který se odehrával mezi lety 1592 a 1598. Ačkoliv se jedná o méně známý konflikt, o němž je někdy referováno jako k válce zapomenuté, jedná se o výjimečný konflikt, ve kterém byly poprvé široce využity muškety.

I přesto, že konflikt žádné ze stran nepřinesl žádné přímé zisky, zanechal na nich velký dopad.

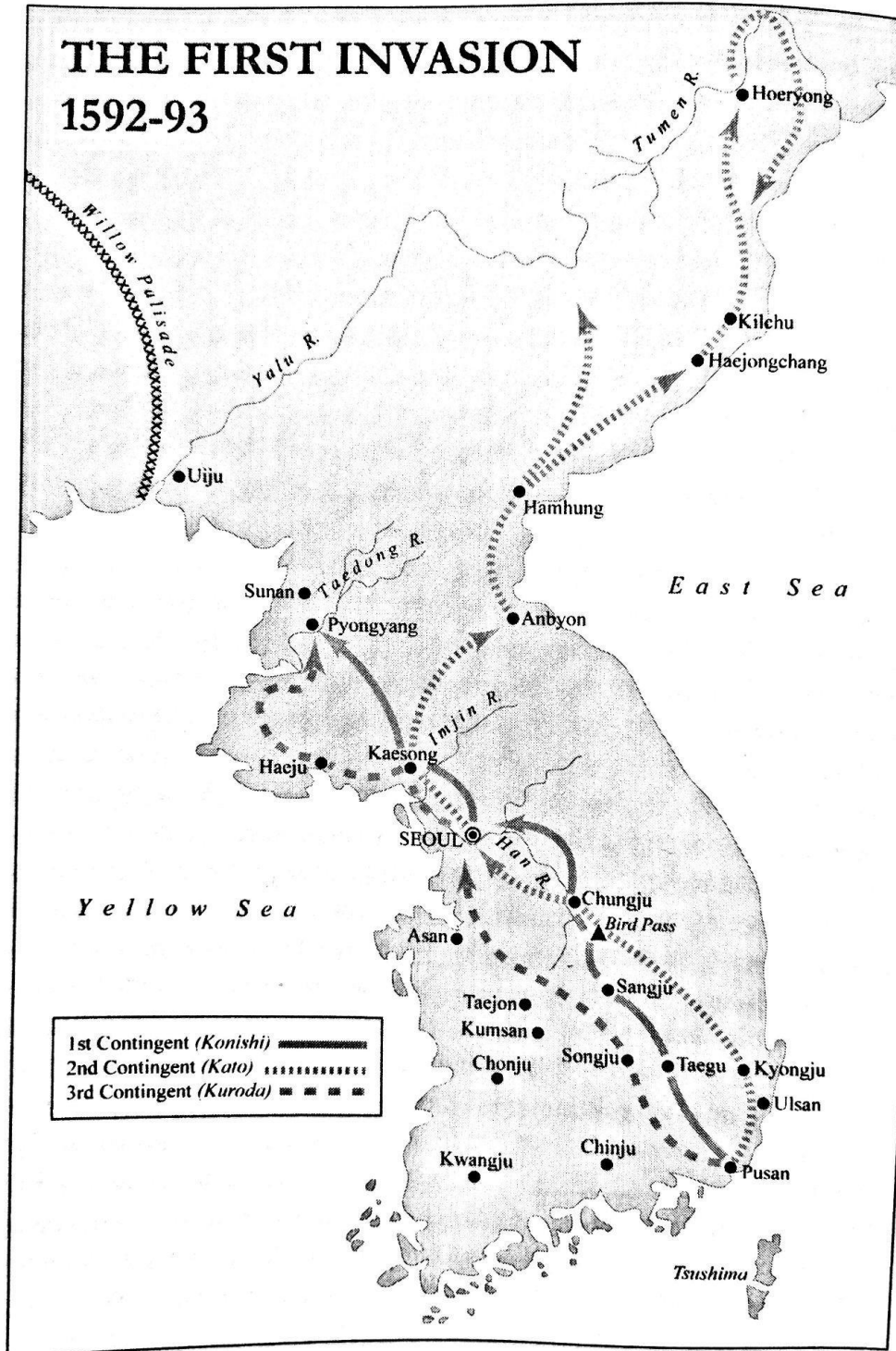
Tato práce se pokusila přiblížit pozadí jednotlivých států a možné důvody vedoucí k imdžinské válce, současně se pokusila uvést konflikt z hlediska vojenských predispozicí.

Závěrem se dá říci, že i přes to, že japonská armáda do Koreje připlula s jasným plánem a enormní převahou, dopustila se několika chyb, které Japonsko stály mnoho ztrát. Hlavním faktorem, který ovlivnil japonskou pohru byla především nepřipravenost na námořní bitvy a stav japonského loďstva. Mimo to nebylo japonské vojsko schopno připravit strategii na dobývání korejských pevností a podcenilo svého protivníka.

Je pravděpodobné, že by byla japonská vojska více úspěšná, pokud by více využila těžké palební zbraně a lépe se připravila na námořní bitvy. Právě výhra těchto bitev a odhodlání admirála I Sun-sina totiž byly hnací motory korejské defenzívy.

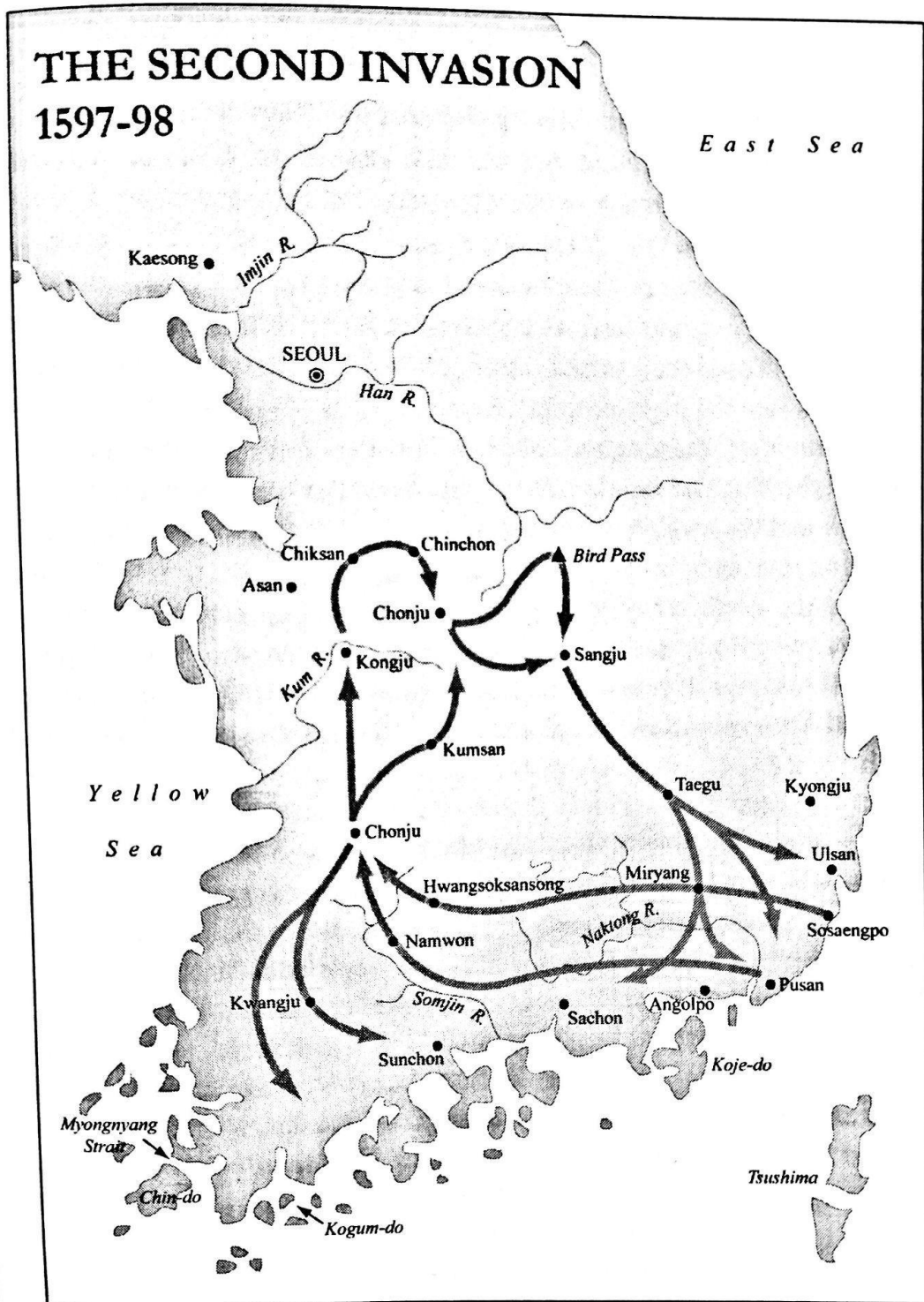
8. Přílohy

č. 1. Mapa první invaze – rok 1592

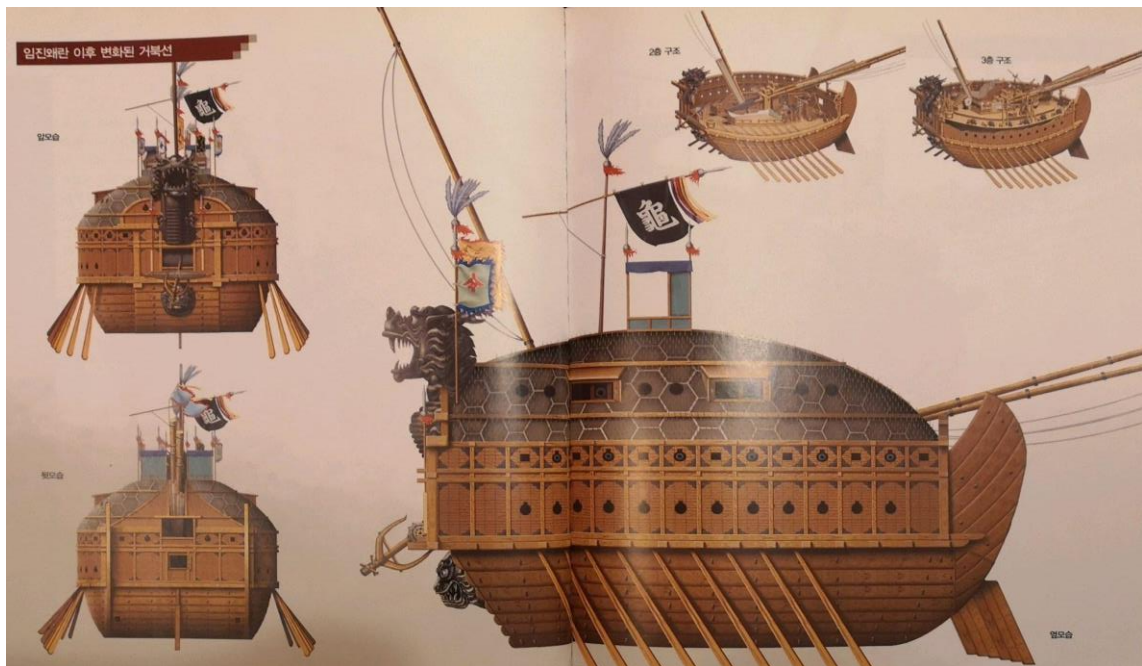
Hawley, Samuel Jay. *The Imjin War: Japan's sixteenth-century invasion of Korea and attempt to conquer China*. Second edition. Conquistador Press, 2014.

č. 2. Mapa druhe invaze – rok 1597.

Hawley, Samuel Jay. The Imjin War: Japan's sixteenth-century invasion of Korea and attempt to conquer China. Second edition.

č. 3. Želví loď

Kim, Jeong-jin, Lam, Gyeong-wan. Geobokseon – sinhwaeso yeoksaro. South Korea: Rendeomhauseukoria, 2005.

Seznam literatury a pramenů

Age of Samurai: Battle for Japan [dokument]. Režie: Stephen Scott. USA, Kanada: Cream Productions, Blue Ant Media, 2021.

Berry, Marry Elizabeth. Hideyoshi. Harvard University, 1982.

Brown, Delmer M. "The Impact of Firearms on Japanese Warfare, 1543-98." *The Far Eastern Quarterly* 7, no. 3 (1948): 236–53. <https://doi.org/10.2307/2048846>.

Brzáková, Pavlína. *Až odejdu za horu*. Praha: Eminent, 2004.

Boukalová, Tereza, Marie Cibulková, Martina Červíková, Tomáš Graňák, Jaromír Chlada, Kateřina Kocinová, Lukáš Kubík, et al. 2019. *Made in Korea II*. V Praze: Zdeněk Rampas – Nová vlna.

Chan, Robert Kong. *Korea-China Relations in History and Contemporary Implications*. Cham: Springer International Publishing, 2018.

Carr, Michael. 1992. „Wa 倭 Wa 和 Lexicography,“ *International Journal of Lexicography* 5.1: 1-30. Wikipedia site: cs2.wiki

Cartwright, Mark. "Wako." *World History Encyclopedia*. *World History Encyclopedia*, June 12, 2019. <https://www.worldhistory.org/Wako/>.

"Daimyo: Meaning & Definition for UK English." *Lexico Dictionaries | English*. Lexico Dictionaries. Accessed March 26, 2022. <https://www.lexico.com/definition/daimyo>.

Dynastie Ming 1368–1644 (Fairbank, John King. *Dějiny Číny*. Praha: Lidové noviny. 1998.)

"Exploring Traditional Korean Weapons – MartialArtSwords.Com," 2018. <https://www.martialartswords.com/blogs/articles/exploring-traditional-korean-weapons>.

Hall, John Whitney, Peter Duus, and Kozo Yamamura. *The Cambridge History of Japan*. 4. Vol. 4. Cambridge, USA: Cambridge University Press, 1988.

Hawley, Samuel Jay. *The Imjin War: Japan's Sixteenth-Century Invasion of Korea and Attempt to Conquer China*. 2nd ed. Conquistador Press, 2014.

Hradil, Adam. *Imdžinská válka a příčiny neúspěchu japonských invazí na Korejský poloostrov v letech 1592–1598*. Olmouc, 2016. Bakalářská práce. Vedoucí Martináslová, Sylva. Univerzita Palackého v Olomouci. Filozofická fakulta. Katedra Asijských studií.

Hwang, Kyung Moon. *A History of Korea an Episodic Narrative*. Basingstoke, UK: Palgrave Macmillan, 2010.

Kim, Jeong-jin, LAM, Gyeong-wan. *Geobokseon – sinhwaeso yeoksaro*. South Korea: Rendeomhauseukoria, 2005.

Kodet, Roman. *Války SAMURAJŮ: Konflikty starého Japonska 1156-1877*. Praha, Česko: Epoque, 2015.

“Korean Army – Imjin War | Weapons and Warfare,” 2019. <https://weaponsandwarfare.com/2019/08/09/korean-army-imjin-war/>.

“Korea’s Legendary Admiral,” *MHQ: The Quarterly Journal of Military History* 17.4 (Summer 2005): 52-61.

Kubík, Lukáš. *Vojenské aspekty imdžinské války*. Praha, 2015. Bakalářská práce. Vedoucí práce Glomb, Vladimír. Univerzita Karlova. Filozofická fakulta. Ústav Dálného východu.

Křížek Leonid, and Čech Zdirad J.K. *Encyklopedie zbraní A Zbroje*. Praha, Czech: Libri, 1997.

Lee, Soon Ho. Military transformation on the Korean Peninsula: technology versus geography. UK, 2011. Dissertation. Supervisor Lonsdale, David J. The University of Hull, Department of Politics and International Studies.

Löwsteinová, Miriam a Popa, Markéta. Made in Korea. V Praze: Zdeněk Rampas – Nová vlna, 2019.

Mason, R. H. P., and J. G. Caiger. Dějiny Japonska. Nové, přeprac. vyd. Praha: Fighters Publications. 2007.

Pratt, Keith L.; Rutt, Richard; Hoare, James E. Korea, historický a kulturní slovník. Série Durham East Asia. Routledge, 1999.

Robinson, Kenneth R. "From Raiders to Traders: Border Security and Border Control in Early Chosŏn, 1392—1450." *Korean Studies* 16 (1992): 94–115. <http://www.jstor.org/stable/23720024>.

Seth, Michael J. *A History of Korea: From Antiquity to the Present*. Lanham, MD: Rowman & Littlefield, 2011.

"Shogun-Ki: Interview with Samuel Hawley, Author of *The Imjin War --Part One*," April 23, 2010. <http://www.theshogunshouse.com/2010/04/interview-with-samuel-hawley-author-of.html>.

"Shogun-Ki: Interview with Samuel Hawley, Author of *The Imjin War --Part Two*," April 27, 2010. http://www.theshogunshouse.com/2010/04/interview-with-samuel-hawley-author-of_27.html.

"Shogun: Meaning & Definition for UK English." *Lexico Dictionaries | English*. Lexico Dictionaries. Accessed March 26, 2022. <https://www.lexico.com/definition/shogun>.

Swope, Kenneth. *A Dragon's Head and a Serpent's Tail: Ming China and the First Great East Asian War, 1592–1598*. Norman: University of Oklahoma Press, 2016.

Swope, Kenneth M. "Beyond T Turtleboats: Siege Accounts from Hideyoshi's Second Invasion of Korea, 1597-1598." *Sungkyun Journal of East Asian Studies* 6 (2006): 177-206.

Swope, Kenneth M. "Crouching Tigers, Secret Weapons: Military Technology Employed during the Sino-Japanese-Korean War, 1592-1598." *The Journal of Military History* 69, no. 1 (2005): 11–41. <http://www.jstor.org/stable/3397041>.

Swope, Kenneth. *The Military Collapse of China's Ming Dynasty, 1618-44*. London: Routledge, Taylor & Francis Group, 2016.

"Swords Of Korea," 2006. <http://www.swordsofkorea.com/history.htm>.

Szczepanski, Kallie. "The Imjin War, Japanese Invasions of Korea," May 6, 2017. <https://www.thoughtco.com/the-imjin-war-1592-98-4016849>.

The Veritable Records of King sejong. Accessed March 28, 2022. <http://esillok.history.go.kr/record/recordView.do>.

The War Memorial of Korea, Sôul, Jižní Korea

Turnbull, Stephen R. *Battles of the Samurai*. London: Arms and Armour Press, 1992.

Turnbull, Stephen R. *Samurai Invasion: Japan's Korean War, 1592-98*. London: Cassell & Co., 2002.

Turnbull, Stephen R. *Samuraj: příběh vznešených japonských válečníků*. Praha: Metafora. 2006.

Turnbull, Stephen R. *The Samurai Sourcebook*. London: Arms and Armour Press, 1998.

"Wakō." *Encyclopædia Britannica*. Encyclopædia Britannica, inc. Accessed March 26, 2022. <https://www.britannica.com/topic/wako>.

“Yangban – New World Encyclopedia,” n.d.
<https://www.newworldencyclopedia.org/entry/Yangban>.

Yi, Ki-baek. A New History of Korea. Cambridge, MA: Published for the Harvard-Yenching Institute by Harvard University Press, 2005.

Yun, In-sik. Yöksa Ch'ujök Imjin Waeran: Imjin Waeran Han'guk Ilbon Kirok Pigyo. Söul-si: BookLab, 2013.

“조선보병대, 그들만의 평화군대 - 오마이뉴스,” n.d.
http://www.ohmynews.com/nws_web/view/at_pg.aspx?CNTN_CD=A0000206621.